

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α'.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 26 Ὀκτωβρίου 1858.

Ἄριθ. 20

ΘΕΛΛΟΣ
 ΗΤΟΙ
Ο ΜΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ
 ΤΡΑΓΩΔΙΑ
 ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ Β'. ΣΚΗΝΗ Α'.

(Ἡ προτεύουσα πόλις τῆς Κύπρου, ὅπου φαίνεται ἡ παραλία καὶ μέρος τῆς θαλάσσης ἐν τρικυμίᾳ· μακρόθεν φαίνεται λιμὴν, ἀκούεται σφοδρὸς ἀνεμοστρόβιλος, καὶ παρίσταται ὁ Μοντάνος, διοικητὴς τῆς Κύπρου, συνομιλῶν μετὰ δύο ἀξιωματικῶν.)

ΜΟΝΤΑΝΟΣ. Τί φαίνεται ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου εἰς τὸ πέλαγος;

Ιός ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. Τίποτε· διότι ἡ θαλάσσα εἶναι πολὺ τεταραγμένη, καὶ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ δὲν δύναται νὰ διακρίνη τις πλοῖον.

ΜΟΝΤ. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ξηρὰν ὁ ἀνεμος ἠκούσθη τρομερός· ποτὲ σφοδρότερος ἀνεμος δὲν ἐκλόνησε τὰ τείχη μας· ἐὰν μαίνεται τοιοῦτοτρόπως καὶ εἰς τὸ πέλαγος ποῖον εἶναι τὸ δρῦνον σκάφος, τὸ ὁποῖον πληττόμενον ὑπὸ τοιοῦτων θαλασίων ὁρέων δὲν θέλει διαρραγῆ; Τί ἄρα μέλλομεν ν' ἀκούσωμεν!

Β'. ΑΞΙΩΜ. Τὴν Διασποράν τοῦ Τουρκικοῦ στόλου· διότι σταθῆτε ἐπὶ τῆς ἀφριζούσης παραλίας, ἵνα ἴδητε ὅτι τὸ ἔργισμένον κύμα· φαίνεται παλαῖον μὲ τὰ νέφη. Τὸ ἀνεμόπληκτον κύμα, μὲ χαίτην ὠρθωμένην καὶ τερατώδη φαίνεται βαντίζον τὴν σπινθηροβόλον ἄρκτον, καὶ σβύνον τοὺς δορυφόρους τοῦ

ἀπλανοῦς ἀστέρος τοῦ πόλου. Ποτὲ δὲν εἶδεν τοσοῦτον σφοδρῶς πληττομένην καὶ ἀφρίζουσαν τὴν θάλασσαν.

ΜΟΝ. Ἐὰν ὁ Τουρκικὸς στόλος δὲν ἦναι ὑπὸ τὴν σκέπην λιμένος, πρέπει νὰ κατεποντίσθῃ· εἶναι ἀδύνατον ν' ἀντιέξῃ.

(Εἰσέρχεται τρίτος ἀξιωματικός.)

Γ'. ΑΞΙΩΜ. Λαμπράς εἰδήσεις, κύριε! ὁ πόλεμος ἐτελείωσεν ἡ λυσώδης τρικυμία τοσοῦτον κατεσύντριψε τὸν Τουρκικὸν στόλον, ὥστε κατέστησεν αὐτὸν ὅλως ἀνίκανον πρὸς τὸν σκοπὸν του. Ἐνετικὸν πλοῖον εὐμέγεθες καὶ στερεὸν εἶδεν οἰκτρὰ ναυάγια καὶ σχεδὸν ὅλην βλάβην τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου.

ΜΟΝΤ. Τῆ ἀληθείᾳ!

Γ'. ΑΞΙΩΜ. Τὸ πλεῖστον ἤδη προσωρμίσθη· εἶναι δὲ Βεροναῖον, καὶ Μιχαὴλ Κάσσιος ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ ἀνδρείου Μαύρου ἀπεβιβάσθη· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Μαῦρος εἶναι καθ' ὄδον, ἐρχόμενος μετὰ σπουδαίας ἀποστολῆς εἰς Κύπρον ὡς διοικητής.

ΜΟΝΤ. Χαίρω, διότι εἶναι ἀξίος νὰ διοικῇ.

Γ'. ΑΞΙΩΜ. Ἄλλ' ὁ Κάσσιος οὗτος, καίτοι φέρων χαροποιὰς ἀγγελίας περὶ τοῦ Τουρκικοῦ στόλου φαίνεται περίλυπος, καὶ εὐχεται νὰ εὐδοιωθῇ ὁ Μαῦρος, διότι ἀπεχωρίσθησαν ὑπὸ φοβερᾶς τρικυμίας.

ΜΟΝΤ. Εὐχομαι καὶ ἐγὼ μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς εὐδοώσεως τοῦ στρατηγοῦ μας· διότι ὑπηρετήσα ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι ὁ ἀνὴρ διοικεῖ ὡς γνήσιον τέκνον τοῦ Ἄρεως. Ἄς σπεύσωμεν εἰς τὴν παραλίαν, τόσον διὰ νὰ ἴδωμεν τὸ

προτομισθέν πλοῖον, ὅταν διὰ τὴν εὐτυχίαν τὰ βλέμα-
ματτα εἰς τὸ πῆλκος διὰ τὸν γενεῖον Ὁθέλλον, ὡς
οὐ ἡ θάλασσα καὶ ὁ οὐρανὸς νὰ φαίνωνται ὡς ἐν
συγχυμένον θέαμα.

Γ'. ΑΞΙΩΜ. Ἀγῶμεν λοιπὸν, διότι ἀνὰ πᾶσαν
στιγμὴν δύνανται νὰ ἔλθῃ καὶ ἕτερον πλοῖον.

(Εἰσέρχεται ὁ Κάσσιος.)

ΚΑΣΣΙΟΣ. Εὐχριστῶ τὸν ἀνδρείον διοικητὴν
τῆς φιλοπολέμου παύτης; νῆσου, ὅστις τοσοῦτον ἐπι-
νεῖ καὶ ἐπιδοκιμάζει τὸν Ὁθέλλον. ὦ! εἶθε ὁ
οὐρανὸς νὰ σκέπῃ αὐτὸν κατὰ τῶν στοιχείων, διότι
ἀπεχωρίσθη ἐν φοβερῇ τρικυμίᾳ.

ΜΟΝΤ. Εἶναι ἐντὸς καλοῦ πλοῖου;

ΚΑΣΣ. Τὸ πλοῖον εἶναι στερεώτατον καὶ ὁ
πρωτεύς του λίαν ἐμπειρὸς. Διὰ τοῦτο ἡ ἐλπίς μου
δὲν ἐσβέσθη ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἀλλ' αὐξάνει ἐναν-
τίον τῶν δυσχερειῶν.

(Φωνὴ ἑστῶτων) Πλοῖον! πλοῖον! πλοῖον!

(Εἰσέρχεται καὶ ἕτερος ἀξιωματικὸς.)

ΚΑΣΣ. Τί θόρυβος εἶν' αὐτός;

Α'. ΑΞΙΩΜ. Ἡ πόλις ἐκένωθη, καὶ οἱ πολῖται
συναθροισθέντες ἐπὶ τῆς περικλήϊας φωνάζουσι
« πλοῖον ἔρχεται ».

ΚΑΣΣ. Αἱ ἑλίπιδες μου μοὶ παριστῶσιν αὐτὸν
ὡς τὸν διοικητὴν.

Β'. ΑΞΙΩΜ. Ἦρχισαν νὰ τὸν χειρετώσι διὰ
κλινοβολισμῶν.

(Ἀκούονται κλινοβολισμοί.)

Τέλος ἔφθισαν οἱ φίλοι μας.

ΚΑΣΣ. Σὺ περικλιθὼ Κύριε, ὑπάγετε καὶ φέ-
ρετέ μας τὴν εἰδήσιν τοῦ τίς ἀρίχθη.

Β'. ΑΞΙΩΜ. Προθύμως.

ΜΟΝΤ. Ἀλλὰ, φίλιτε ὑπεπιστῆ, ἐνυμνεύθη
ὁ στρατηγὸς σας;

ΚΑΣΣ. Ἐνυμνεύθη λίαν ἐπιτυχῶς· ἐνυμνεύθη
νεκρῶν ὑπερβίνουσαν πᾶσαν σύγκρισιν καὶ ὑπερ-
βολικὴν φήμην, ἀριστολόγημα τὸ ὅποιον δὲν ἤθε-
λε δυνατὴ νὰ ἀπαμνησθῇ ἢ γρηφίς τοῦ μεγίστου
κλυτοτέχνου. Προικιτιμένη μὲ πᾶσαν τελειότητα ἦν
ὁ πλάστης χαρίζεται εἰς τοὺς βρωτοὺς, ὑπερβίνει
πᾶν ὅ, τι ἔζοχον. Λοιπὸν; τίς ἔφθασε;

(Ὁ δεῦτερος ἀξιωματικὸς ἐπιναελθὼν)

Β'. ΑΞΙΩΜ. Κάποιος Ἰάγος, σηματοφόρος τοῦ
στρατηγοῦ.

ΚΑΣΣ. Πολλὴ εὐτυχία ὑπῆρξε. Καὶ αὐτὰ αἱ τρι-
κυμίαι, τὰ ὑψηλότατα κύματα, οἱ ὠρῶμενοι ἀνε-
μοί, οἱ τραχεῖς βράχοι, καὶ ἡ συσσωρευμένη ἄμμος,
πέντες προδίδεται, ζητοῦντες νὰ καταποντίσωσι τὰ
ἀθῶα πλοῖα εἰς τὴν διαδοχὴν των — οἰκ-
τεῖραντες τὴν καλλονὴν, ἀπέβαλον πρὸς καιρὸν
τὴν θλασθῆν φύσιν των, ἵνα ἀρήσωσι τὴν θεοειδῆ
Δυσδικιμόν νὰ περῆσῃ ἀσφαλῶς.

ΜΟΝ. Τίς αὐτὴ;

ΚΑΣΣ. Εἶναι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος, ἡ στρατηγὸς τοῦ
στρατηγοῦ μας, συναδουμένη ὑπὸ τοῦ εὐτόλμου
Ἰάγου. Ἡ ἀριεὶς του ἐνταῦθα τόσον ταχέως μᾶς

ἐκπλήττει! μετὰ διὰ πλοῖον ἐπταήμερον! — Θεέ
μου! φύλαττε καὶ τὸν Ὁθέλλον, καὶ πνεῦσον εἰς
τὰ ἱστία του διὰ τῆς ἰδίας σου πνοῆς, ἵνα λαμπρῶ-
ν τὸν λιμένα τοῦτον διὰ τῆς παρουσίας του, νὰ ἐν-
τρυφήσῃ εἰς τὴν στοργὴν τῆς πιστῆς Δυσδικιμόνας
του, νὰ ἀνανεώσῃ τὸ ἀρειμακίον πῦρ εἰς τὰς καρ-
δίας ἡμῶν, καὶ νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς ἄπασαν
τὴν Κύπρον! Ἄ! ἰδοὺ! τὰ πλοῖα τοῦ πλοῖου

(Εἰσέρχονται ἡ Δυσδικιμόνα, ἡ Αἰμιλία ὁ Ἰάγος, ὁ
Ῥοδερῖος, καὶ θεράποντες.)

ἦλθον εἰς τὴν ξηράν! Ἄνδρες Κύπριοι κλίνετε τὸ
γόνον ἐνώπιον αὐτῆς. Χαίρε δέσποινα! Ἡ χάρις
τοῦ Ἰψίστου ἐπὶ τῆς σεπτῆς κεφαλῆς σου!

ΔΥΣΔΙΚΙΜΟΝΑ. Σὺς εὐχριστῶ γενναίε Κάσσιε.
Τί εἰδήσεις ἔχετε περὶ τοῦ κυρίου μου;

ΚΑΣΣ. Δὲν ἔφθασεν ἀκόμη, καὶ οὐδὲν ἄλλο
ἠξέσῳ ἢ ὅτι εἶναι καλὰ, καὶ θέλομεν ἰδεῖν αὐτὸν
ἐν τάχει.

ΔΥΣ. ὦ! φοβοῦμαι! Πῶς ἀπεχωρίσθητε;

ΚΑΣΣ. Ἡ τρομερὰ πάλῃ τῆς θλάσσης μετὰ
τοῦ οὐρανοῦ μᾶς ἐχώρισεν. Ἄλλ' ἰδοὺ ἀκούσατε!
« πλοῖον! »

(Κρυγὴ ἔσωθεν ἀγγέλλουσα τὴν ἔλευσιν πλοῖου, καὶ
κλινοβολισμοί.)

Β'. ΑΞΙΩΜ. Χαιρετώσι τὴν ἀκρόπολιν· εἶναι
βέβαια φίλοι.

ΚΑΣΣ. Ὑπάγετε νὰ ἴδῃτε.

(Εἰσέρχεται εἰς ἀξιωματικὸς.)

Φίλε σηματοφόρε, κκλῶς ὄρισσε. — (πρὸς τὴν
Αἰμιλίαν) Κυρία κκλῶς ὄρισσε — Μὴ σὺς κα-
κοφικῶς φίλε Ἰάγε, ἐάν, ὡς ἐκ τῆς ἀντροφῆς μου
λαμβάνω τὸ θάρρος τοῦτο.

(φιλῶν αὐτήν.)

ΙΑΓ. Κύριέ μου, ἐάν σὺς εἶδες τόσον ἀπὸ τὰ χεῖλη
της, ὅσον διδὲι πολλάκις εἰς ἐμὲ ἀπὸ τὴν γλῶσ-
σάν της, ἠθέλετε χορτάσει.

ΔΥΣ. Καλέ τί λέγετε; στόμα ἔχει καὶ λαλῶ
δὲν ἔχει.

ΙΑΓ. ἔχει καὶ παλλὴν μάλιστα, καὶ τὸ αἰσθάνομαι
πρὸ πάντων ὅταν νυστάζω. Τὸ πιστεύω ὅτι ἔμπρο-
στά ἴσθην ἀρετῆς σας τραχῆ κομμάτι παρὰ μέτα
τὴν γλῶσσάν της, καὶ μαλόνει μὲ τὸν νοῦν της.

ΑΙΜΙΛΙΑ. Οἱ λόγοι σου δὲν ἔχουσι βᾶσιν.

ΙΑΓ. Σιωπᾶτε, σιωπᾶτε· εἶθε γρηθευτικὰ
εἰκόνες ἐκτὸς τῆς οἰκίας, κώδωνες ἐν τῇ αἰθούσῃ,
τίγρεις πρὸς τοὺς ὑπηρετάς σας, ὅσαι εἰς τὰς
κατὰ τῶν ἄλλων ὕβρεις σας, δίκιμονες ὅταν ὑδρι-
σθῆτε, καὶ ἡμέραν μὲν σπαταλᾶτε τὸν καιρὸν σας
εἰς μακρολογίας, τὴν δὲ νύκτα εἰσθαι καλὰ
ροικοκυραὶ, διότι εἶθε ἡσυχαί. (*)

ΔΥΣ. Ἐντροπή σου, κακογλωτσε!

ΙΑΓ. Τοῦρκος ν' ἀπιθάνω ἂν δὲν λέγω τὴν ἀλή-
θειαν.

ΑΙΜ. Λοιπὸν νὰ μὴ συγγράψῃτε τὸ ἐγκώμιόν-
μου.

ΙΑΓ. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ!

ΔΥΣ. Τί ἤθελες εἰπεῖν ἐάν ἐγγραφῆς τὸ ἰδικόν μου;

(*) Ἄλλως ἔχει τὸ πρωτότυπον.

ΙΑΓ. Εὐγενεστάτη, κυρία, α μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς
εἰς πειρασμὸν· διότι ἄλλο ἀπὸ σάτυραν δὲν γνω-
ρίζω.

ΔΥΣ. Ναί, ναί, σὲ παρακαλῶ νὰ μᾶς πῆς. Ὑπῆ-
γε κανεὶς εἰς τὸν λιμένα;

ΙΑΓ. Ναί, κυρία μου.

ΔΥΣ. Δὲν εἶμαι διόλου εὐθυμος, ἀλλὰ προσπαθῶ
νὰ διασκεδάσω τὴν κατῆφειάν μου, λαμβάνουσα
ὄψιν εὐθυμίας. Ἐλα λοιπὸν εἰπέ πῶς ἤθελες μὲ
ἐγκωμιάσει.

ΙΑΓ. Αὐτὸ σύλλογιζομαι· ἀλλὰ τὸ πνευμά μου
κάμνει ἀντίστασιν, χρειάζεται νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ
τὸ κρανίον μου μὲ πολὺν κόπον· καὶ φοβοῦμαι
μήπως σῦρων πολὺ δυνατὰ βγάλω ἔξω καὶ τὰ
μουλάμου. Ἄλλ' ἡ μουσά μου ἤρχισε νὰ κοιλοπονῇ,
καὶ πρέπει νὰ γεννήσῃ.

Ἄν ἔχη πνεῦμα ἡ γυνὴ καὶ καλλονὴν ἐπίσης,
τοῦ κάλλους της ὠφέλιμος καθίσταται ἡ χοῆσις.

ΔΥΣ. Ὁραῖος ἔπαινος! Τί δὲ ἐάν ἦναι πνευ-
ματώδης καὶ ἄσχημος;

ΙΑΓ. Ἐάν δὲν ἔχη καλλονὴν καὶ ἔχει εὐφυῆν,
καὶ μόνον μὲ τὸ πνεῦμά της εὐρίκει εὐτυχίαν.

ΔΥΣ. Ἀπὸ τὴν σκύλλαν στὴν Χάρουδιν.

ΑΙΜΙΑ. Τί δὲ ἐάν ἦναι ὠραία καὶ ἀνόητος;

ΙΑΓ. Ἀνόητος ἡ καλλονὴ δὲν δύναται νὰ γείνη
ἀότι ὅπως δῆποτε διάδοχον ἀφίνει.

ΔΥΣ. Αὐτὰ εἶναι παλαιὰ παραδοξολογήματα
μεθυσμένων ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τί θὰ πῆς διὰ
τὴν ἀθλίαν ἐκείνην, ἣτις εἶναι ἐνταυτῷ ἄσχημος
καὶ ἀνόητος;

ΙΑΓ. Ἄσχημος καὶ ἀνόητος ἐάν ἦναι τί σημαίνει;
Ὅ, τι συμβαίνει εἰς θεὰς καὶ εἰς αὐτὴν συμβαίνει.

ΔΥΣ. ὦ, τῆς ἀμαθείας· ἐπαινεῖς καλλίτερον ἀπὸ
ὅλους τὴν χειροτέραν. Ἀλλὰ ποῖον ἔπαινον ἀπο-
νέμεις εἰς τὴν ὄντως ἀξίαν σεβασμοῦ γυναῖκα, ἣτις
διὰ τῆς ἀρετῆς αὐτῆς κλείει τὰ στόματα καὶ τῶν
πλέον κκεντροχῶν ἀνθρώπων;

ΙΑΓ. Γυνὴ ὠραία πλὴν σεμνὴ καὶ ταπεινόφρων
ζῶσα,

Ἡ εὐγλωττίαν ἔχουσα καὶ ὁμῶς σιωπῶσα,

Πλουσία μὲ λιτότητα καὶ μὲ οἰκονομίαν,

Προκρίνουσα τὴν προσευχὴν ἀπὸ τὴν εὐθυμίαν,

Ἡ ὠργισμένη κατὰ σοῦ καὶ ὁμῶς κρατουμένη

Ἡ ἔχουσα τὴν δύναμιν καὶ μὴ ἐκδικουμένη,

Ἡτις ποτὲ δὲν ἐπραξεν τόσην ἀνοησίαν

Ὅστε νὰ γείνη δυστυχὴς ἀπὸ κενδοδοξίαν,

Ἡ δυναμένη νὰ κρατῇ καλὰ τὸ μυστικόν της,

Ἡ βλέμματτα μὴ στρέφουσα εἰς πλῆθος ἐραστῶν της

Τοιαύτην, λέγω, δὲν εἶδον ἄτιν κότμαν οὐδεμίαν,

Καὶ οὐδ' ἀπάτησά ποτε ἴσθης γῆς τὴν ἱστορίαν.

ΔΥΣ. Ἐάν δὲ ὑπῆρχε τί ἤθελες τὴν κάμει;

ΙΑΓ. Ἡθελᾶ τὴν βάλει κάπηλον εἰς ζυθοπω-
λεῖον, διὰ νὰ γυμνῶνῃ τοὺς ἀνοήτους.

ΔΥΣ. ὦ! τί ἀνόητα πῶς μᾶς τὰ ἐτελείωσες.

Νὰ μὴ τὸν ὑπακούης ποτὲ, Αἰμιλία· ἂς ἦναι
καὶ σύζυγός σου. Πῶς σὺς φαίνεται Κάσσιε, δὲν
συμβουλεύει αἰσχρὰ καὶ ἀνόητα;

ΚΑΣΣ. Κυρία μου εἶναι ἔξω τοῦ στοιχείου του·
ὡς στρατιώτης ἀξίζει περισσότερον παρὰ ὡς λόγιος.

ΙΑΓ. (κατ' ἰδίαν). Ἄ! τὴν λαμβάνει ἀπὸ τὴν
χεῖρα, ἔ! Καλὰ, καλὰ, ψιθυρίσατε μ' αὐτὸ τὸ
λεπτὸ πκνὶ τῆς ἀρχῆς ἐγὼ μπορῶ νὰ πιᾶσω τόσον
χοντρή μυτὰ ὅσο εἶναι ὁ Κάσσιος. Ναί ναί, μειδίᾳ
πρὸς αὐτὴν, μειδίᾳ, ἐννοια σου, ξεῦρω ἐγὼ νὰ
τρέψω τὴν φιλαρέσκειάν σου εἰς παγίδᾳ σου· Ἀλή-
θεια λέγεις· μάλιστα, μάλιστα· ἀλλ' ἐν αὐτὰ τὰ
τσακίσματα σοῦ ἀφαιρέσου τὴν ὑπασπιστίαν, καλ-
λίτερα νὰ μὴ ἐπιλοῦσες τόσον συχνὰ τὰ δάκτυλα
τὰ ὅποια ἐπίασαν τὴν χεῖρά της, καὶ μὲ τὰ ὅποια
πάλιν ζητεῖς νὰ χαριεντίξῃσαι. Ὁραῖα! ἀξίολογα!
φίλοι, παιδί μου, φίλοι· εὐγενέστατος τρόπος!
ἔτσι σὲ θέλω. — Πάλιν τὰ δάκτυλα ἴσθαι χεῖρα σου;

Εἶθε νὰ ἦσαν πεπυρακτωμένα καρφία (*) διὰ τὸ
καλόν σου! (Ἀκούεται σάλπιγγς). Ὁ Μαῦρος ἦλθε,
γνωρίζω αὐτὴν τὴν σάλπιγγα.

ΚΑΣΣ. Ναί, τῶ ὄντι!

ΔΥΣ. Ἄς σπεύσωμεν εἰς προὔπαντησίν του.

ΚΑΣΣ. Ἰδοὺ, ἰδοὺ! ἔρχεται!

(Εἰσέρχεται ὁ Ὁθέλλος μετὰ τῶν ἀκολουθῶν του)

ΘΘΕΛΛ. Ὁ ὠραία μου! ὦ στρατηγέ μου.

ΔΥΣ. ὦ, φίλιτε Ὁθέλλε!

ΘΘΕΛΛ. Θαυμάζω ὅσον καὶ χαίρω, πῶς ἠδυ-
νήτης νὰ φθάσῃς ἐδῶ πρὶν ἐμοῦ. ὦ ψυγὴ τῆς ψυ-
χῆς μου! ἐάν μετὰ πᾶσαν τρικυμίαν δύναμαι νὰ
ἔχω τοιαύτην γαλήνην, ἂς πνέωσιν οἱ ἀνεμοὶ τό-
σον σφοδρῶς ὥστε νὰ ἐξυπνίσωσι τοὺς νεκροὺς!
Καὶ τὸ διακλυδωνιζόμενον πλοῖον ἂς ὑψοῦται ἐπὶ
κυμάτων ὑψηλῶν ὡς ὁ ὄλυμπος, καὶ ἂς βυθίζεται
πάλιν μέχρι πυθμένος τοῦ Ἄδου. Ἄν ἠδυνάμην
ν' ἀποθάνω τώρα, ἠθελον ἀποθάνει τρισευδαίμων·
διότι τοσοῦτον ἐκορυφώθη ἡ χαρὰ μου ὥστε φο-
βοῦμαι μήπως εἰς τὸν ἄστατον βίον δὲν ἴδω πλέον
τοιαύτην χαρὰν.

ΔΥΣ. Μὴ γένοιτο νὰ μὴ αὐξήσῃ ὁ ἔρωσ καὶ ἡ
ἀγαλλίασίς μας ὡς αἱ ἡμέραι ἡμῶν!

ΘΘΕΛΛ. Ἄμην, Θεέ μου!

ὦ! δὲν δύναμαι νὰ ἐκπράσω ἀρκούντως τὴν
χαρὰν μου· πνίγομαι! εἶναι ὑπερβολικὴ. Καὶ τοῦτο
(φιλῶν αὐτήν) ἔστω ἡ μεγίστη διχόνοια ἦν αἱ
καρδίαι ἡμῶν θέλουσι αἰσθανθῆν ἐν ὅσῳ ζῶμεν.

ΙΑΓ. (κατ' ἰδίαν) Εἶθε ἀρμονικώτατοι τώρα,
ἀλλὰ θὰ ἐμβάλω κ' ἐγὼ εἰς τὴν μουσικὴν σας
ταύτην ἐν φθογγόσημον, τὸ ὅποιον θέλει τὴν κα-
ταστήσει τόσον ἐναρμόνιον ὅσον εἶναι ἡ καλοκά-
γχος καρδία μου.

ΘΘΕΛΛ. Ἀγῶμεν εἰς τὸ φούριον. Φίλοι, σὺς
κοιμίζω χροποικῆς εἰδήσεις· ὁ πόλεμος ἡμῶν ἐτε-
λείωσε διότι ὁ Τουρκικὸς στόλος κατεποντίσθη.

(*) Δὲν ἠκολοθήτημεν τὸ πρωτότυπον.

Πῶς εἶναι οἱ παλαιοὶ ἡμῶν φίλοι εἰς τὴν νῆσον ταύτην; Γλυκυτάτη μου, ἔσο βεβαία ὅτι θέλουν σὲ ὑποδεχθῆ μετ' ἀγαλλιάσεως εἰς τὴν Κύπρον, διότι εὖρον τοὺς κατοίκους αὐτῆς λίαν ἀγαπητοῦς. ὦ φιλάτη μου, ἐν τῇ πλησμονῇ τῆς χαρᾶς μου κενολογῶ ὑπὲρ τὸ πρέπον, καὶ φαίνομαι ὡς μωρανθεὶς ὑπὸ τῆς εὐτυχίας μου. — Παρακαλῶ, φίλε Ἰάγε, ὑπάγε εἰς τὸν λιμένα καὶ ἀποβίβασον τὴν ἀποσκευὴν μου· φέρε δὲ μαζὺ σου καὶ τὸν πρωρεά εἰς τὴν ἀκρόπολιν, διότι εἶναι καλοκάγαθος ἄνθρωπος, καὶ ἡ ἀξία του ἀπαιτεῖ πολὺ σέβας. Ἐλθὲ Δυσδαιμόνα, — καὶ πάλιν καλῶς ὤρισας εἰς Κύπρον.

(Ἐξέρχονται Ὁθέλλος Δυσδαιμόνα καὶ ἀκόλουθοι.)

ΙΑΓ. (πρὸς τὸν Ροδερίγον) Ἐλα γρήγορα νὰ μ' ἀνταμώσῃς στὸν λιμένα. Δὲν λέγουσιν ὅτι καὶ οἱ δειλοὶ αἰσθάνονται περισσοτέρην ἀνδρίαν καὶ εὐγένειαν ἢ ὅσον ἔχουσιν ἐκ φύσεως ὅταν εἰσέλθῃ ὁ ἔρωσ εἰς τὴν καρδίαν των; Ἄκουσόν με ταύτην τὴν νύκταν ὁ ὑπασπιστὴς του φρουρεῖ. Ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ Δυσδαιμόνα εἶναι σφοδρῶς ἐρωτευμένη μετὸν Κάσσιον.

ΡΟΑ. Μὲ τὸν Κάσσιον! ἀδύνατον!

ΙΑΓ. (θέτων τοὺς δακτύλους του ἐπὶ τῶν χειλέων του) Βάλε τὰ δακτυλάσου οὕτως ἐπὶ τῶν χειλέων σου, καὶ ἄκουσον τὰς συμβουλὰς μου. Συλλογίσου ὀλίγον πόσον σφοδρῶς ἠράσθη τοῦ Μαύρου, διότι ἐκαυχᾶτο καὶ τῆς ἔλεγε τῆς Χαλιμάς τὰ παραμύθια· καὶ θὰ ἐξακολουθῇ τάχα νὰ τὸν ἀγαπᾷ διὰ τὰ χοντρά τὰ λείβια του; Ἄς μὴ τὸ πιστεῦσῃ ἢ εὐφρων καρδίᾳ σου. Ἀνάγκη βέβαια νὰ τέρπηται ὁ ὀφθαλμὸς τῆς· καὶ ποῖαν τέρψιν θὰ αἰσθάνεται βλέπουσα τὸν διάβολον ἐμπρὸς τῆς; Ὅταν ἡ σαρκικὴ ὄρμη κορεσθῇ, διὰ νὰ διεγερθῇ, πάλιν, χρειάζεται καὶ τὸ θέλητρον τῆς ὀψεως· χρειάζεται ἡ συμπάθεια ἢ ἐκ τῆς ἡλικίας, ἢ ἐκ τῶν ἡθῶν, ἢ ἐκ τῆς καλλονῆς· πάντων δὲ τούτων ὁ Μαῦρος στερεῖται. Διὰ τὴν ἔλειψιν λοιπὸν ὄλων τῶν συστατικῶν τούτων ἢ εὐαίσθητος φύσις τῆς θέλει αἰσθανθῆ τὴν ἀπάτην τῆς, καὶ θέλει ἀγχιδιάσει, καὶ θέλει ἀποστρέφασθαι τὸν μαῦρον. Ἡ φύσις, ὁ μέγας ἡμῶν διδάσκαλος, θέλει τὴν διδάξει τοῦτο, καὶ θέλει τὴν ἀναγκάσει νὰ κάμῃ νέαν ἐκλογὴν.

Οὕτως ἔχοντος τοῦ πράγματος τίς εὐρίσκειται εἰς τόσον καλὴν θέσιν ὅσον ὁ Κάσσιος διὰ νὰ ἀρπάξῃ τὸ ἔρμαιον τοῦτο; ὁ εὐτράπελος καὶ ἀστατος οὗτος νέος, τοῦ ὁποῦ ἢ φαινομένη τιμιότης καὶ εὐγένεια οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ προσωπεῖον, τὸ ὁποῖον φορεῖ διὰ νὰ καλύπτῃ τοὺς ἀνοήτους σκοπούς του· οὐδεὶς ἄλλος, οὐδεὶς! ὁ πανοῦργος οὗτος, ὁ εὐλόγιστος ὄφις, ὁ δραττόμενος πάσης καλῆς εὐκαιρίας, καὶ τοῦ ὁποῦ ὁ ὀφθαλμὸς δύναται νὰ προσποιεῖται καὶ νὰ ἐκπράξῃ ἀρετὰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχει. Εἶναι καταχθόνιος! εἶναι τοῦ διαβόλου σκυλί. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ κατεργάρας εἶναι πολὺ ὠραῖος, καὶ νέος· ἔχει ὅλα ἐκεῖνα τὰ προσόντα τὰ ὁποία ζητοῦν τὰ ἀνόητα καὶ πετεινόμενα κοράσια. Τῆς ὄργῆς καὶ τῆς

κατάρτας εἶναι· καὶ ἰδοὺ ποῦ τὸν τύρε τὸν ἄνθρωπον τῆς ἡ κυρία μας.

ΡΟΑ. Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω τοῦτο περὶ αὐτῆς, διότι εἶναι ἡ ἀρετὴ προσωποποιημένη.

ΙΑΓΟΣ. Προσωποποιημένη! ὄχι νὰ μὴν εἶναι κεφαλοποιημένη! γὰρ ὅστις προσωποῖται! Τὸ κρασί ποῦ πίνει δὲν εἶναι καμωμένον ἀπὸ σαφύλια; Ἄν ἦτο καθὼς λέγεις προσωποποιημένη, δὲν ἐρωτεύετο τὸν Μαῦρον. Χαρὰ στήν προσωποποίησιν τῆς ἀρετῆς! Δὲν εἶδες τὸ χέρι τῆς νὰ χυδαῖν τὸ χέρι τοῦ Κάσσιου;

ΡΟΑ. Ναὶ τὸ εἶδα· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀπὸ εὐγένειαν.

ΙΑΓ. Λέγε ἀσέλγειαν! μὰ τὴν χειρὰ μου ταύτην, εἶναι τὰ σημεῖα καὶ προοίμια ὄλων τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἐντροφημάτων αὐτῶν. Τὰ χεῖλη των ἤλθον τόσον πλησίον ἀλλήλων, ὥστε αἱ ἀναπνοαὶ των συνανεμίχθησαν. Ἀχειριότητες, Ροδερίγε!

Ὅταν αἱ τοιαῦται ἀμοιβαιότητες τῶν βλεμμάτων καὶ κινήσεων ἐξωμαλύνουσι τὸν δρόμον, ἢ κυριωτέρως πράξις ἐγγὺς ἐστί. Ναί, ναί! Ἀλλὰ σὺ ἀκολουθεῖ τὰς συμβουλὰς μου. Ἐγὼ σὲ ἔφερα ἀπὸ τὴν Βενετίαν· ἀναδίχθητι νὰ φρουρῆς ἀπόψε· ὅσον διὰ τὴν διαταγὴν ἐγὼ σοὶ τὴν δίδω· ὁ Κάσσιος δὲν σε γνωρίζει· δὲν θὰ ἤμῃ μακρὰν σοῦ· εὐρὲ λοιπὸν αἰτίαν νὰ παροξύνῃς τὸν Κάσσιον, εἴτε ὀμιλῶν περιφρονητικῶς, εἴτε ἐπικρίνων τὴν πειθαρχίαν των ὑπὸ τὰς διαταγὰς του διατελούντων ἢ ὅπως δῆποτε σοὶ ὑπαγορεύουσιν αἱ περιστάσεις.

ΡΟΑ. Ἐπειτα;

ΙΑΓ. Ἐπειτα, κύριε εἶναι θρασὺς καὶ ὀξύθυμος, καὶ πιθανώτατον νὰ σὲ κτυπήσῃ μετὰ τὴν βλάβην του. Παρῶξυνέ τον εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, καὶ ἐν μόνον κτύπημα ἂν σὲ κτυπήσῃ, εἶμαι ἰκανὸς νὰ διεγείρω τοιαύτην στάσιν εἰς ὅλην τὴν Κύπρον, ὥστε διὰ τὴν κατάπαισιν αὐτῆς νὰ ἐπέλθῃ ἡ πτώσις τοῦ Κάσσιου· καὶ τότε θέλεις φθάσει ταχύτερα εἰς τὸν σκοπὸν σου, διὰ τῶν μέσων ἅτινα θέλω δυναθῆ τότε νὰ μεταχειρισθῶ ὑπὲρ σοῦ, ἀφ' οὗ ἀρθῆ ἐκ τοῦ μέσου τὸ ἐμπόδιον· ἀνευ δὲ τούτου οὐδὲν κατορθοῦται.

ΡΟΑ. Θέλω τὸ κάμει, ἀρκεῖ νὰ μὲ βάλῃς εἰς θέσιν τοῦ νὰ τὸ κάμω.

ΙΑΓ. Μὴ σὲ μέλῃ· ἔλα νὰ μ' εὐρεῖς μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Πρέπει τώρα νὰ πάγω ν' ἀποβίβασω τὴν ἀποσκευὴν του εἰς τὴν ξηρὰν ὑγίαινα.

ΡΟΑ. Καλὴν ἀντάμωσιν. (Ἀπέρχεται.)

ΙΑΓ. Τὸ ὅτι ὁ Κάσσιος τὴν ἀγαπᾷ δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς· ὅτι δὲ καὶ αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ, εἶναι πιθανόν, πιθανώτατον. Ὁ Μαῦρος, — ἂν καὶ δὲν τὸν γονεύω, — εἶναι χαρακτήρος σταθεροῦ καὶ εὐαίσθητου, καὶ καρδίας εὐγενούς, καὶ τολμῶ φρονεῖν ὅτι θέλει φανῆ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν Δυσδαιμόναν. Νὰ ποῦμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ! ὄχι μαθὲς μετὰ κακίαν (μυλωνότι δὲν εἶμαι κἀνένας ἄγιος), ἀλλ' αἰσθάνομαι

ἐμαυτὸν συρόμενον πρὸς αὐτὴν ὑπὸ ἐκδικήσεως, διότι ὑποπεύομαι ὅτι ὁ ἀσελγὴς Μαῦρος ἐκάθισεν εἰς τὴν ἔδραν μου, καὶ ὁ στοχασμὸς οὗτος, ὡς φαρμακερὰ οὐσία, καταβιβρώσκει τὰ σπλάγγνα μου· καὶ οὐδὲν θέλει μὲ ἐξιλεῶσαι ἕως οὗ ἐξισωθῶ μετ' αὐτοῦ. — ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ γυναῖκα ἀντὶ γυναικός· ἐν ἀποτυχίᾳ δὲ τούτου, θέλω ἐμφυσῆσαι τοιαύτην ζήλοτυπίαν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Μαύρου, ὥστε ἡ δύναμις τοῦ ὀρθοῦ λόγου νὰ μὴ δυναθῆ πλέον νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐὰν ὁ βλάξ τὸν ὁποῖον ἔφερα ἀπὸ τὴν Βενετίαν, καὶ τὸν ὁποῖον ἀμέλγω διότι εἶναι παραδεδωμένος εἰς τὸν σκοπὸν του, ἐὰν λέγω, ὁ βλάξ οὗτος ἐμθῆ στήν δουλειάν ποῦ τὸν χόνω, ὁ Μιχαλάκης Κάσσιος θέλει εὐρεθῆ εἰς δεινὴν θέσιν τὸν διαβάλλω εἰς τὸν Μαῦρον μετὰ τὰ πλέον ἀποτρόπαια χρώματα, — (διότι πολὺ φοβοῦμαι μήπως καὶ αὐτὸς ὁ κατεργάρας καμμιὰ μέρα φορέσῃ τὴν νυκτερινὴν σκούφιαν μου) ἐμπνέω διὰ τοῦ μέσου τούτου βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην καὶ ἀγάπην εἰς τὸν Μαῦρον, καὶ τὸν κάμω νὰ μὲ ἀνταμείψῃ ἀδρῶς διότι παρέσχον αὐτὸν ἀντάξιον τοῦ μεγίστου ὄνου τῆς οἰκουμένης, καὶ διότι ἔτρεψα τὴν εἰρήνην καὶ ἀνάπαυσίν του εἰς αὐτόχρομα βράσανον καὶ μανίαν. (Θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου) Ἄλλ' ἀκόμη ταῦτα μένουσιν συγκεχυμένα ἐδῶ μέσα· ἡ λαμπρότης τῆς πανουργίας μου θέλει φανῆ ὅταν τεθῆ εἰς πρᾶξιν.

(Ἐπιτετα συνεχῆ.)

ἌΡΤΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΤΑΖΟΜΕΝΟΣ ΧΗΜΙΚΩΣ.

« Αἱ δύο θρεπτικαὶ οὐσίαι τοῦ σίτου, λέγει ὁ δόκτωρ Frankland, εἶναι τὸ ὑδρογόνον καὶ ὁ ἄνθραξ, ἢ δὲ πρὸς ἀλλήλα ἀναλογία αὐτῶν εἶναι γνωστὴ. Τὰ δύο ταῦτα στοιχεῖα εὐρίσκονται ἀφθονα ἐν τῇ φύσει. Τί λοιπὸν μένει εἰς τὸν χημικόν; νὰ τὰ ἐνώσῃ, καὶ οὕτω νὰ παραγάγῃ οὐσίαν θρεπτικὴν. Ἐδοκίμασαν, καὶ ἐπὶ τέλους θελοῦσιν ἐπιτύχει, νὰ μεταβάλλωσιν τὸν ἄνθρακα εἰς ἀδάμαντα. Ὁ ἄρτος ὅμως εἶναι χρησιμώτερος βεβαίως τοῦ ἀδάμαντος, καὶ ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀσχοληθῆ τις εἰς τὴν κατασκευὴν του.

» Ὁ γαιάνθραξ, ὃν ἀπεπειράθησαν νὰ μεταβάλλωσιν εἰς ἀδάμαντα, περιέχει ὅλα τὰ συστατικὰ ἄρτου ἀρίστης ποιότητος. Τὴν γνώμην ταύτην πρέπει νὰ ὀνομάσωμεν ἀλχημικὸν ὄνειρον; Πρὶν ἢ ἀποκριθῶμεν, ἂς ἀναπολήσωμεν ὅπερ πλοῦτη μᾶς ἐχορήγησε τὸ ἀφθόνως εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς κρυπτόμενον μέλαν αὐτὸ ὀρυκτόν. Μᾶς ἔδωκε τὸ καθ' ἑσπέραν καταυγάζον τὰς ὁδοὺς, τὰ θέατρα, καὶ τὰς οἰκίας μας λαμπρὸν φῶς, μᾶς ἔδωκε κτηρία διαφανέστατα καὶ ποιότητος καλλίστης· τὰ δὲ ὁμοιάζοντα τὴν ἱριδα χρώματά του μαρτυροῦσι περὶ τῆς ποικιλίας τῶν συστατικῶν του.

» Ἄλλ' ἰδοὺ τὸ πάντων θαυμασιώτερον. Ὁ Frankland διαβεβαίω ἀκόμη καὶ τοῦτο, ὄχι ἀπ-

λῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐντὸς τῆς βασιλικῆς εταιρίας τῶν ἐπιστημῶν τοῦ Λονδίνου, ὅτι διὰ τῆς διαφόρου κράσεως τῶν ἐν τῷ γαιάνθρακι ὑπορχόντων στοιχείων παρήχθησαν ἐπιτοκίαι περιπού ὄργανικαὶ οὐσίαι! Τινὲς δ' αὐτῶν ἔχουσιν ὅλας τὰς ιδιότητες τῶν ἡδυτέρων ὑπορῶν ἡμῶν, τῶν ἀπίων τῆς σταφυλῆς, τοῦ ροδακινίου, τοῦ βανάνου, καὶ τῶν ἄλλων, — ἔχουσι δηλαδὴ τὴν ὁσμὴν των καὶ τὴν γεῦσιν των.

» Ἄρτον λοιπὸν ἀνευ καλλιεργείας, ἐναντίον τῶν δυσκρασιῶν τῆς ἀτμοσφαιρας, τῶν πολιτικῶν καὶ ἐμπορικῶν κρίσεων, ἄρτον εἰς πάντα κοίρον καὶ εἰς πάντα τόπον ἰδοὺ τί μᾶς ὑπόσχεται ἡ χημία, ἡ μαγικὴ, ἡ σκοτεινὴ, ἡ φοβερὰ καὶ ἐντοσούτω εὐεργετικὴ αὐτὴ ἐπιστήμη.»

(Ἐκ τοῦ Τύπου.)

Ο ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ ΟΦΙΣ.

Τὸ ἔρπετόν τοῦτο εὐρίσκεται ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὴν Ἀμερικὴν· καὶ ἐὰν ἡ φυσικὴ ὄρμη του ἐκαμινεν αὐτὸ νὰ μεταχειρίζηται ἀκαταπαύστως τὴν καταστρεπτικὴν δυνάμιν του, ἤθελεν εἶναι τόσον ἀνυπόφορος μᾶστιξ, ὥστε νὰ καταστήσῃ τὰ μέρη εἰς τὰ ὁποία εὐρίσκεται σχεδὸν ἀκατοίκητα· ἀλλ' ἐκτὸς ὅταν σφοδρῶς παροξυνθῆ, ἢ ὅταν τεθῆ εἰς ἄμυναν, σπανίως μεταχειρίζεται τὰ τρομερὰ ὄπλα του. Ὁ κροτάλιας ἐμβάλλει τὸ ὀλέθριον φαρμακὸν του διὰ μέσου δύο μακρῶν καὶ ὀξέων ὀδόντων, οἵτινες φύονται ἐκατέρωθεν τῆς ἄνω σιαγόνας, εἰς τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος. Ἡ κατασκευὴ τῶν ὀδόντων τούτων εἶναι λίαν μοναδική· ἐν μέρει τοῦ μήκους των εἶναι κοίλοι, καὶ εἰς ἐκάτερον ὀδόντα ὑπάρχει στενὸν τι σχῆμα συγκοινωνοῦν μετὰ τοῦ κεντρικοῦ κοίλου· ἡ ρίζα τοῦ ὀδόντος στηρίζεται ἐπίτινος θυλακίου περιέχοντος ποσότητά τινα βευστοῦ φαρμάκου, καὶ ὅταν τὸ ζῶον ἐμπήξῃ τοὺς ὀδόντας του εἰς τὸ θῦμά του, μέρος τοῦ βευστοῦ τούτου ἐξωθεῖται· καὶ ἐλαποτίθεται εἰς τὸν πυθμένα τῆς πληγῆς. Ἄλλη ιδιότης τῶν ἰσθόλων τούτων ὀδόντων εἶναι τὸ νὰ στρέφονται ὡσανεὶ ἐπὶ στρόφιγγος, καὶ νὰ κῆνται πλακωτοὶ ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου τοῦ ζώου, ὅταν δὲν κάμνει χρῆσιν αὐτῶν.

Τὸ ὄνομα κροτάλιας, ἐδόθη εἰς αὐτὸ ἕνεκα σειρᾶς τινος δακτυλίων χαλαρῶν προσηρμοσμένων εἰς τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς του, ἅτινα ἐκ σκληρᾶς τινος καὶ κερατώδους οὐσίας συγκείμενα, προξενοῦσι κρότον ὅταν κινῶνται· καὶ ἐπειδὴ τὸ ζῶον τοῦτο ὅταν ἦναι ὠργισμένον φέρει τὴν οὐρὰν του πάντοτε ὠρθωμένην καὶ μετὰ τρομῶδη κίνησιν, προξενεῖται κρότος ὅστις προαναγγέλλει τὴν προσέγγισίν του. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τεμαχίων, ἐξ ὧν σύγκειται τὸ κρόταλον τοῦτο δεικνύει τὴν ἡλικίαν τοῦ ὄφeos, ὅστις προσάποκτᾷ νέον δακτύλιον ἀνὰ πᾶν ἔτος. Δείγματα τινὰ εὐρίθησαν ἔχοντα τεσσαράκοντα ἕως πενήτηκοντα, καὶ δηλοῦντα οὕτω τὸ μέγα γῆρας τοῦ ὄφeos.

Τὸ δῆγμα τοῦ κροταλίου ἐνίοτε ἐπιφέρει θάνατον ἐντός ὀλίγων λεπτῶν καὶ πρὸ πάντων ἐν βλαφθῆ καμμιά φλέψ ἢ ἀρτηρία, πολλάκις ὅμως ὁ πληγωθεὶς ἐζήσεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας, ἢ καὶ ἡμέρας. Ἡ ἀλήθεια τούτου ἀπεδείχθη εἰς τρόπον λυπηρότατον ἐκ τινος δυστυχήματος, συμβάντος ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ τῆς Ἀγγλίας. Εὐλοργὸς τις θέλων ν' ἀκούσῃ τὸν κρότον τοῦ κροταλίου του, ἐπειρᾶτο νὰ διεγείρῃ τὸ ζῶον κτυπῶν αὐτὸ διὰ τοῦ κανόνος του. Ἄφνης ῥίπτεται ὁ ὄφρας κατὰ τῆς χειρὸς τοῦ βιτανιστοῦ καὶ δάκνει αὐτὴν ὁ ταλαίπωρος ζυλοργὸς μετεφέρθη ἀμέσως εἰς τὴν νοσοκομεῖον τοῦ Λονδίνου ἐπὶ πολὺν χρόνον ἡ φύσις ἐπέλασεν ἰσχυρῶς κατὰ τοῦ φαρμάκου, καὶ χρηστόταται ἐλπίδες ἐτρέφοντο ὑπὲρ τῆς ἀναρρώσεως τοῦ νοσοῦντος· ἀλλ' αἱ ἐλπίδες αὗται δυστυχῶς ἐψεύσθησαν. Πολλὰ μνημονεύονται περιδείγματα θανάτου ἐξ ἀπροσέκτου παιδείας μετὰ τῶν ὄφρων.

Ὁ κίνδυνος τοῦ δῆγματος τοῦ ὄφρος τούτου, καὶ ἡ δραστηριότης αὐτοῦ ὅταν παροξυνθῆ, τὸ ἀλλόκοτον τῆς μορφῆς του, καὶ ἡ χάρις τῶν κυνήσεων του, συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ παρέχωσιν αὐτὸ ὡς τὸ πλέον αξιοπερίεργον τοῦ γένους εἰς ὃ ἀνήκει. Ὅταν εὑρίσκειται εἰς τὴν συνήθη κατάστασιν τῆς ἀναπαύσεώς του, ὁ λαιμὸς του ἔχει τὴν αὐτὴν μετὰ τῆς κεφαλῆς του διάμετρον, ἀλλ' ὅταν ἐκπληχθῆ ἢ παροξυνθῆ, τὸ δέρμα του ἐξεκλωταί ἐν εἶδη χλαίνης ἢ χλαμύδος, καὶ προμηθεύει τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον εἰς τὸν Ἰνδόν. Καίτοι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ δῆγματος τοῦ ὄφρος, τούτου εἰσὶν ὀλέθρια, οἱ ἐπωδοὶ καὶ θαυμαστοὶ τῶν Ἰνδῶν δὲν ἀπέχουσι τοῦ νὰ συλλαμβάνωσι καὶ ἐξημερώσωσιν αὐτούς, καὶ νὰ τοὺς παρέχωσιν ὡς θέματα, ἕπερ ποιῶσι μετὰ παραδοξοῦ ἐπιδειξιοτήτος, ἐμπνέοντες τρομαρὸν ἐνδιαφέρον καὶ θαυμασμὸν εἰς τοὺς θεατὰς. Φέρουσι τὸ ἔρπετόν του ἀπὸ οἰκίας εἰς

*Οφειρ ἐπωδοί.

Ο ΚΟΒΡΑΚΑΠΕΛΛΟΣ.

Ἵπάρχουσι πολλὰ εἶδη τοῦ φαρμακεροῦ τούτου ὄφρος, διαφέροντα κατὰ τὸ χρῶμα, καὶ ἡ ἀσπίς τῆς Αἰγύπτου δι' ἧς ἡ Κλεοπάτρα ἐγένετο αὐτόχειρ, λέγεται ὅτι συγγενεὶς πολὺ μετὰ τοῦ ὄφρος τούτου· ἀλλ' ὁ ἀληθὴς κόβρας μόνον ἐν Ἰνδία εὑρίσκειται.

οἰκίαν ἐντιμὴ μικρῷ κανίστρῳ, ὅθεν ἐξέρχεται θελγόμενον ὑπὸ τῆς μελωδίας εἴδους τινος ἀύλου, καὶ ὁργίζεται κατὰ τὸν ῥυθμὸν τοῦ μελωδήματος. Τὸ ζῶον ὑπερπριστῆ ἢ εἰκὼν αὐτῆ εὑρίσκειται ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ τοῦ Περσιόλου τοῦ Ἀντιβασιλείου (Reginal's Park) ἐν Λονδίῳ, καὶ ἴσως ἐστὶ τὸ κάλλιστον πάντων ὅσα ποτὲ ἔφθασαν εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ὁ Ἰνδικὸς μαγκούστης ἢ ἰχνεύμων θεωρεῖται ὡς ὁ θανασιμώτατος ἐχθρὸς τοῦ κοβρακαπέλλου, καὶ αἱ μεταξὺ αὐτῶν μάχαι πολλάκις περιεγράφθησαν. Ὅταν ὁ ὄφρας οὗτος αἰσθῆται τὴν προσέγγισιν τοῦ μαγκούστου, ὀρθοῦται ἐπὶ τῆς σῆρας του, καὶ μετ' ἀνεπτυγμένον λαιμὸν, καὶ μετ' κεφαλὴν προσβεβλημένην, καὶ ὀρθαλμοὺς ἐξέχοντας, περιμένει μετ' βλέμμα πλήρες τρόμου καὶ ὀργῆς τὴν προσβολὴν τοῦ ἐχθροῦ του· ὁ μαγκούστης τότε πλησιάζει βεβημένῳ καὶ κατ' ὀλίγον, καὶ περιεσπόμενος προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ εὐκαιρίαν τοῦ νὰ πηδήσῃ ἐπὶ τῆς ῥάχης τοῦ ὄφρος, καὶ ὁσάκις ἀποτύχῃ καὶ δαγκασθῆ τρέχει εἰς τινὰ ἀπόστασιν, ἕως οὗ εὕρῃ τὸ φυτόν τοῦ μαγκούστου, τὸ ὅποιον εἶναι ἀντίδοτον τοῦ φαρμάκου. Τότε πάλιν ἐπιστρέφει καὶ προσβάλλει αὐτὸν συνήθως μετ' ἐπιτυχίας.

Τὸ δῆγμα τοῦ κοβρακαπέλλου δὲν ἐπιφέρει τόσον ταχέως τὸν ὀλέθρον ὅσον τινὲς νομίζουσι, διότι πτηνὰ δαγκασθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἐπέζησαν δύο ἡμέρας· ἐνίοτε ὅμως ἀπαθνήσκουσι καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ποτὲ ὅμως δὲν δαγκάνει ἐν ὄσῳ ἢ χλαμύς του εἶναι συγκεκλεισμένη, καὶ τότε δύναται νὰ τὸν πλησιάσῃ τις, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔχη τὸν ἐπενδύτην του ἀνεπτυγμένον, ἐν ὄσῳ δὲν συρίζει δὲν ὑπάρχει φόβος. Ὁ τρομερὸς συριγγμὸς του εἶναι ἐν ταῦτῳ τὸ σημεῖον τῆς ἐπιθέσεως καὶ τοῦ κινδύνου. Καίτοι τόσον ὀλέθριος ὁ κόβρας ὅταν παροξυνθῆ, καταπραΰνεται ταχέως, καὶ εἰς τὸν ὑψιστὸν βαθμὸν ἂν ἦναι παροργισμένος, ἀπλῶς διὰ τῆς μονοτονίας μυσικῆς τῶν ἐπωδῶν του.

Οἱ αὐτόχθινες Ἰνδοὶ θεωροῦσι τὸ ζῶον τοῦτο μετὰ δεισιδαιμονίας· φηνοῦσιν ὅτι ἀνήκει εἰς ἄλλον κόσμον, καὶ ὅταν ἔλθῃ εἰς τοῦτον εἶναι ὡς ξένος καὶ παρεπίδημος· ἕνεκα δὲ τούτου ἀποφεύγουσι πάντοτε, καὶ ὅταν ἔσται τὸ νὰ φρονεῦσιν αὐτό. Οὐδενὸς ὄφρος ὁ ὀθὸς εἶναι τισοῦτον φαρμακερὸς ὅσον ὁ τοῦ κόβρας ὄφρυς· καὶ δικαιοκρατικὸς πόνος ἀκολουθεῖ μετ' οὗ πολὺ ὑπὸ ζήλης καὶ ἀδυναμίας, εἶναι τὸ ἄριστον ἀποτέλεσμα τοῦ δῆγματος· του μετὰ ταῦτα ὁ προσβληθεὶς ὑποπίπτει εἰς βεβηλὴν λήθηρην, ἐκ τοῦ ὁποῦ οὐδὲν δύναται νὰ τὸν διεγείρῃ, καὶ ἀποθνήσκει ἐν δικστήματι δύο ὥρων.

Πρὸ τινῶν ἐπῶν, εἰς τῶν φυλάκων τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου ὁ ὄφρας Γούργουδ, ἐκεντήθη θανασιμῶς, πίνων αὐτὸν καὶ πίνων μετ' αὐτοῦ ἀπροσέκτως. Μετεφέρθη ἀμέσως εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ ἄγγου Βερνολομπίου, ἀλλ' εἰς μάτην μετὰ δύο ὥρας ἐξέπνευσε.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΙΑ.

Ὁ Οἰηματίας ἢ Κοῦρος (Le fat)

Ἵπάρχει μεγάλη διαφορά μετὰ τοῦ καυχηματίου καὶ τοῦ κοῦρου, εἰ καὶ ἀκρότερον εἰς τὸν αὐτὸν τροπὸν ἀποπέμπεται· τὸν αὐτὸν τὸ νὰ περι-

ποιήσωσιν εἰς ἐκτουὺς σημαντικότητα τὴν ὁποίαν πραγματικῶς δὲν ἔχουσι. Ἡ δὲ διαφορά συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ὁ μὲν καυχηματίας ἠξέουρε ὅτι δὲν ἔχει τὴν ἀξίαν ἣν ἐπιθυμεῖ, καὶ ψεύδεται ἐν ἀποκτήτῃ αὐτῇ, ἢ τοῦλάχιστον μεταχειρίζεται μυρίας δολιότητας πρὸς τὸν σκοπὸν του, ἐν ᾧ ὁ κοῦρος θεωρεῖ ἐκυτόν ὡς ἀνώτερον ὄν, καὶ κηρύττει ἐκυτόν ὡς τοιοῦτον. Ὁ καυχηματίας δυνατὸν νὰ ἦναι καὶ ἀγχινοῦς, ἀλλ' ὁ οἰηματίας εἶναι πάντοτε ἀθάδης καὶ ἀνόητος.

Τίς δὲν εἶδεν ἐν ταῖς λέσχαις καὶ συναναστροφαῖς τῆς Σμύρνης τὸν Κύριον Χαριτόφιλον Χαρωνίδην, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου; ἤθελεν εἶναι ὠραιοτάτος νέος ἐν δὲν ἦτο ὀλίγον χείλων καὶ μυτᾶς, ἀλλ' ὁ φίλος μας φρονεῖ ὅτι τοῦτο περιποιεῖ εἰς αὐτὸν ἀνδρικὴν τινα ἔκφρασιν, ἥτις τῷ ἀρμόζει πολὺ καλά. Εἶναι ὀλίγον ἐξαλλος καὶ συρροβίωτος, καὶ πολλάκις τὸν ἀκούει τις γνωμοδοτοῦντα περὶ φιλοκαλίας καὶ περὶ τοῦ Φιλοκάλου Σμυρναίου, καὶ θεσπίζοντα περὶ καλῆς συμπεριφορᾶς καὶ εὐγενείας τοῦ τρόπου.

Οὐδέποτε ἐκάθισεν ὁ Κύριος Χαριτόφυλος εἰς αἴθουσαν χωρὶς νὰ τοποθετηθῆ εἰς μέρος ὅθεν νὰ δύναται βλέπεῖν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τὸ κάτοπτρον, ἐκ τοῦ ὁποῦ δὲν ἀποσπᾷ ποσῶς τὰ βλέμματά του οὐδ' ἐν ᾧ ὁμιλεῖ ζωηρότατα καὶ σπουδακίωτα διὰ νὰ δύναται νὰ διευθετῇ πάραυτα τὴν ἐλαχίστην ἀταξίαν τοῦ λαιμοδέτου καὶ τῆς κόμης του, ἢ καὶ καμμιάς παραδειπλωσιας τοῦ φορεματός του. Λέγομεν δὲ ἐν πρόδῳ ὅτι οὐδεὶς ἐν Σμύρῃ φορεῖ τὸν λαιμοδέτην του τόσον ἐντέχνως καὶ φιλοκαλῶς, καὶ οὐδὲ τὰ ὑποδήματα τόσον στιλπνὰ καὶ καλοκαμωμένα· φορεῖ δὲ καὶ τὸν πῖλον ἐπίσης στιλπνὸν καὶ μετ' πλατεῖαν στεφάνην, ἵνα προφυλάττῃ τὸν χρῶμα αὐτοῦ κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, εἰ καὶ δὲν εἶναι τόσον λευκός· εἰς δὲ τὴν οικονομικὴν πλάστιγγά του τὰ γάντια του ζυγίζουσι οὐκ ὀλίγον. Τὸ προτρίλε· κάθισμά του εἶναι τὸ νὰ ἐξεκλωταί ἐπὶ τοῦ ἐπινωτίου τῆς ἔδρας του· ἐν γένει δὲ οἱ τρόποι του εἶναι ἐπιτηδευμένοι, καὶ ἀντικείμενον τῆς ἀκαταπίστου φροντίδος καὶ μελέτης του, ὁ δὲ λόγος του εἶναι διηνεκῆς ἀστείτημός, εἰ καὶ πολλάκις ψυχρὸς, καὶ κατ' ἀλλήλους νὰ ψυχρᾶν τὰ πηγυτὰ τοῦ καρνείου τοῦ Καπετάν... ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ.

Ὁμιλῶν δὲ περὶ τῶν συγγενῶν του εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀνιχνεύσῃ συγγένειαν μετὰ τῶν Κ. Κ. Ὀμήρων, Βιλτασιδίων, Ἀληράδων καὶ μέχρι δεκάτης τατάτης γενεᾶς. Ὁμιλῶν δὲ περὶ τοῦ ὑπηρετοῦ ἢ τῆς ὑπηρετίδος του (ὅταν ἔχη) λέγει οἱ ἄνθρωποι μου.

Ἵπερκαπῆ δὲ νὰ γυριῆ ἐν τῇ ὀμιλίᾳ καὶ νὰ ληβάνῃ ὕψος προστατευτικόν.

Ἡ ἕρην τινὰ τοῦ κατέβῃ νὰ ζητήσῃ περὶ τοῦ ἐνταῦθα προξένου τῆς * * * τὸν προκαταρτεῖον γειτονεκῆς τινος πόλεως, (δὲν πιστεύω νὰ ἦτο τοῦ Βιουρόδα ἢ τοῦ Βιουτζιά) μετ' σκοπὸν ὅμως νὰ ἐρ-

χεται να περνά το καρνάλι του ένταυθα έννοείται. Μή έχων δέ άμυσον και στενήν σχέσιν μετά του προξένου παρεκάλεσε τον Κύριον * * * να τον συστήσῃ· ούτος δέ προσκαλέσας ήμέραν τινά τον έκλαμπρότατον εις τό γεύμα, ένθυμήθη και τον Κύριον Χαριτόφιλον και τον προσεκάλεσεν επίσης, και εύρε μέσον να τους αφήσῃ μόνους, όπως ούτος λάβῃ εύκαιρίαν να κάμῃ τήν οίτησίν του. Μετά τό γεύμα ο Χαριτόφιλος άνεχώρησε πρώτος. « Λοιπόν έκλαμπρότατε » εἶπεν ο οικοδεσπότης « σάς εζήτησεν ο Κύριος Χαριτόφιλος τήν προστασίαν σας; » « Τήν προστασίαν μου! — όλίγον έλειψε να του ζητήσω εγώ προστασίαν! »

Όταν ο Κύριος Χαριτόφιλος εισελθώνεις αἰθούσαν συναναστροφῆς παρατήρησῃ καμμίαν κυρίαν έμβλέψασαν πρὸς αὐτόν, στραφείς πρὸς τοὺς φίλους του, « Ἰδέτε τοῖς λέγει, πῶς με κυττάζει! » Εὰν όμως άπεναντίας, δέν τὸν κυττάζει, εἶναι, λέγει τότε, προσποιήσεις καρδίας ήττημένης· και τὸ πειστύει! Δέν ένθυμῶμαι άκριβῶς πόσας και πόσας καρδίας έκαυσεν έως τώρα! και οὐδ' αὐτὸς ένθυμείται ο ἴδιος, και όμως οἱ στενώτατοι φίλοι του δέν ένθυμῶνται κανένα έρωτα αὐτοῦ σοβαρὸν μετά καμμίας ποῦ ν' αξίζει τὸν κόπον.

Εσπέραν τινά, ὅτε οἱ κλέπται επεπόλαζον και εις αὐτάς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως μας, (νομίζω ἐπὶ τῆς εποχῆς τοῦ Καδριζῆ Γιάννη) συλληφθῆς ὑπὸ νυκτοκλεπτῶν και άπογυμνωθῆς « Δέν λυποῦμαι ποσῶς τὰ χρήματά μου, έλεγεν εις τοὺς φίλους του, αλλά τὰς επιστολάς τῆς έρωμένης μου, τὰς ὁποίας μ' αφήρησαν οἱ άχρειοὶ μετά τοῦ χαρτοφυλακίου μου » — « Να δῆτε οἱ διαβόλοι πῶς θά γνωρίσουν και τὸ γράψιμον! » ὑπέκρουσεν εις εἶς αὐτῶν.

Όταν ο Χαριτόφιλος δέν ὀμιλεῖ περὶ τῶν προγόνων του, σάς διηγείται πόσας λίρας έκέρδησεν έφ'έτος ἀπὸ τὰ σῦκα, πῶσας ἀπὸ τὰς σταφίδας, πόσας ἀπὸ τὰ βαλανίδια, ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα κ.τ.λ. Σοὶ ὀμιλεῖ περὶ τοῦ άγροκηπίου του, τῶν κτημάτων του, τῶν ἵππων του, και τὸ κάτω κάτω παραπονείται ὅτι δυσκολεύεται να ζῆ με χιλίων λιρῶν εισόδημα κατ' έτος!

Παρουσιάζων δέ ποτε εις τινά Κυρίαν φίλον του τινά, τοῦ ὁποίου ἡ εἴψις δέν ένέφαινε πολὺ πνεύμα· « Κυρία μου, τῆ λέγει, λαμβάνω τήν τιμὴν να σάς περυσιάσω τὸν φίλον μου Κύριον * * * ὅστις δέν εἶναι τόσοσόν εύθῆς ὅσον φαίνεται.

— Και κατὰ τοῦτο, βέβαια, διαφέρομεν τῷ άπεκρίθῃ ο φίλος του.

Εκεῖνο όμως τὸ ὅποσον πρὸ πάντων φέρει εις άπορίαν τὸν κύριον Χαριτόφιλον εἶναι ὅτι καίτοι πλούσιος δέν ἠδυνήθη ποτὲ να εὕρῃ σταθερὸν φίλον!

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

Ἡ λαίδη Ἰωάννα εἴβριψεν ἐπὶ τοῦ δακτυλιδίου της κατηφές και ἠλίθιον βλέμμα, ἀλλ' ἅμα εἶδεν αὐτὴ συνελθοῦσα αἴφνης ἤρπασεν αὐτὸ μετά προθυμίας παραφρονούσης, ἐπήδησεν ἐξω ἄνω τῆς εσοθῆρας τοῦ ἀμαζηλάτου, ὅστις τῆ ἐπρόσφερε τὴν χεῖρα, και ἀνέβη δρομαίως τὰς βαθμίδας τῆς οἰκίας της, εις τὴν θύραν τῆς ὁποίας ἐκρουσεν άκαταπαύστως εὖς οὐ ἠνεώχθη. Πρὶν δὲ εἰσελθῆ εἴβριψεν ὀπίσω αὐτῆς βλέμμα τρόμου άπεριγράπτου.

— Addio! Ὑψηλοτάτη, Addio! εἶπεν ἡ κονέσσα Καντακουζηνή μελιφωνος· εἶτα δὲ στραφεῖσα εἶπεν εις τὸν ἀμαζηλάτην.

— Οὐτῆμπολστρήτ, Ἰωσήφ, γρήγορα διότι ἤργησαμεν.

Ὁ Ἰωσήφ ἐμάστιζε δεξιὰ και ἀριστερὰ τοὺς ἵππους, τὸ ὄχημα ὤρμησε σπασμωδῶς εις τὰ εμπρός, πιτυλίζον τοὺς διαβαίνοντας, και εσταμάτησε τέλος εις τὴν ὁδὸν Οὐτῆμπολν.

— Ἄς ετοιμάσουν τὴν ἄμαξαν, εἶπεν τὸ γύναιον εις τὸν ἀνοίζαντα ἵπποκόμσον.— Ποῦ εἶναι ἡ ἀνεψιά μου; — Ἡ πριγκηπέσσα εὐρίσκειται εις τὸν θαλαμίσκον της με ἓνα κύριον, άπεκρίθη ἡ Γαλλίς θαλαμηπόλος.

— Τῆ ἀληθεία! ὁ δὲ Μιλόρδος;

— Ὁ μιλόρδος εἶναι ἐπάνω, Κυρία Δουκέσσα· πρὸ ὀλίγου τὸν εἰσήγαγον... Να αναγγείλω εις τὴν πριγκηπέσσαν ὅτι ἡ ὑμετέρα ὑψηλότης ἦλθε;

— Ὅχι... ἀνάβα εις τὸ δωμάτιόν μου διότι θέλω να ένδυθῶ.

Ἡ κοντέσσα Καντακουζηνή, ἥτις οὐδέν ἄλλο ἦτο ἢ ἡ μικρὰ δουκέσσα τῆς Γέβρης, ὅπερ δέν ἐμπόδιζεν αὐτὴν τοῦ να ὀνομάζεται και *Μαρδαληνὴ* κατὰ τὸν Παδδὸν Ὁχράνην, εἴρθεσεν εις τὸ πάτωμα τὸ κατοικούμενον ὑπὸ τῆς ἀνεψιάς της, τῆς χήρας τοῦ πολυκλαύστου πρίγκηπος Φιλίππου τῆς Δογγεβίλης. Ἐνταῦθα ἀντί να εἰσελθῆ διὰ τῆς κυριωτέρας θύρας, ὑπῆγεν εις τινά ὀρσοθύραν, ἀνοιγομένην ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κλίμακος, και εἰσῆλθεν εις στενὸν τινά διάδρομον, εις τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου εφαινετο ἄμυδρόν τι φως, προερχόμενον ἐκ τινων μικρῶν ὀπῶν, φυλαττομένων εις τὴν μελανθεῖαν ὕαλον μεγάλου τινὸς φεγγίτου.

Ἡ Γαλλίς προσήρμωσε τὸν ὀφθαλμὸν εις μίαν ἐκ τῶν ὀπῶν τούτων, και εἶδεν εις ἀπόστασιν τριῶν βημάτων ἐν τῷ προσκειμένῳ θαλάμῳ τὴν πριγκηπέσσαν και τὸν Βριάντα καθήμενους πλησίον ἀλλήλων ἐπὶ ἀνακλιτήρος·

— Τόσόν τὸ καλλίτερον! ἐψιθύρισε.

— Σούστ! ἴπε φωνή τις ἐν τῷ σκότει.

— Ἄ αὐτοῦ εἶσθε, μιλόρδε... Τί λέγουσιν αἱ τρυγόνες αὐται;

— Ἄνταλάσσουν βλέμματα, άπεκρίθη ὁ Μιλόρδος·

— Πολὺ νόστιμον! άπεκρίθη ἡ Γαλλίς εμπαικτικῶς.

— Μὲ εἶδτε χθές, εἶπε τέλος ὁ Βριάν, με έννοήσατε, και ὅμως πάλιν θέλετε να με αγαπάτε;

— Να σάς αγαπῶ! ἐψιθύρισε ἡ Σωσάννα — εύχαριστῶ τὸν Θεόν ὅτι δέν εἶσθε φονεὺς!

Αἱ χεῖρές των συνηνάθησαν και ὁ Βριάν εἴθεσε τὴν τῆς Σωσάννης ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Εἶτε βασιλεὺς ἤσο εἶτε ἐπαίτης, εἶτε ἅγιος εἶτε ἐγκλημάτης, ἐπρεπε να σ' αγαπῶ, ὦ Βριάν, επανέλαθεν αὐτῆ, — και ἂν δέν με ἠγάπας ἤθελα άποθάνει.

— Σάς αγαπῶ, ὦ! σάς αγαπῶ, κυρία μου! ἀνεβόησεν ὁ Βριάν μετά σφοδρότητος πάντη ἐναντίας εις τὴν συνῆθη ἀταραξίαν του. — Τοῦ λοιποῦ πρέπει να λέγω ὡς ὑμεῖς· πρέπει να σάς αγαπῶ!.. Δέν τὸ ἤθελον, διότι ἡ ζωὴ μου δέν εἶναι τοιαύτη ὥστε να παρέχῃ ἄνεσιν εις τὸν έρωτα... εἶμαι πέννης, και ἡ μικρὰ ἀπολαβὴ μου μοὶ έρχεται ἐκ πηγῆς άγνωστου, παραδόξου και ἀθεθαίου... Πρὸς δὲ τούτοις εἶμαι περιπελεγμένος εις παράφορον τινά πάλην, ἥτις μίαν ἡμέραν θέλει με φονεῦσαι· αλλά και εὰν ἀπέθῳ νικητῆς ἡ νίκη δέν θέλει μοὶ παρέχει χαρὰν, κυρία μου... Τέλος εἶμαι πᾶν ὅ,τι δέν εἶναι οἱ αγαπῶντες και αγαπώμενοι...

— Δέν εἶσαι τάχα ὠραῖος και ευγενής, ὦ Βριάν, ὁ ὠραιότατος και ευγενέστατος πάντων;

Ὁ κύριος δὲ Λάνσεστερ ἐμειδίασε λυπηρὰ.

— Νοστιμώτατον, ἐψιθύρισε ἡ Γαλλίς.

— Ναί· αλλά ἡ δουλειὰ πηγαίνει εις μάκρος, άπεκρίθη ὁ μιλόρδος.

— Λοιπὸν δέν ένθυμῶσαι πλέον τὴν νεανικὴν σου ἡλικίαν Τυρρέλε.

— Να σὲ πᾶρ' ὁ διάβολος, Μαρδαληνὴ!.. ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ κόρη αὐτῆ εἶναι πλάσμα θεοῦ!.. Σιωπῆ!.. Ἰδοὺ ὁ μαστιγοφόρος Αἴας μεταβληθεὶς εις ἄκακον τρυγὸνα μελλουσεν να τρυζῆ!

— Ὅχι εἴμεθα δυστυχεῖς ὦ Σωσάννα! εἶπεν ὁ Βριάν, και πόσον θά ἦναι δι' ἐμὲ φρικώδης ἡ ἀδημονία τοῦ να σὲ βλέπω δυστυχῆ!.. Καὶ όμως ἤδη προτιμῶ τὴν ἀδημονίαν ταύτην παρὰ να μὴ σὲ βλέπω πλέον. Ἄκουσον... Ἡξεύρεις ὁποῖος εἶναι ὁ βίος, και με ὅτοια ὄπλα, ὠφελούμενος ἐκ τῆς δημοτικότητός μου πολεμῶ τὸν ἐχθρόν μου, ὅστις εἶναι ὁ ἀδελφός μου; — Μένει λοιπὸν να σοὶ εἶπω τὸ μυστικόν μου τὸ μόνον μυστικόν μου!

Ἡ Σωσάννα εσφιγξε τὴν χεῖρά του μετ' ευγνωμοσύνης, ὁ δὲ Τυρρέλος και ἡ Γαλλίς προσεῖχον με ἀπληστον και διατεταμένον εὖς.

ΚΕΦ. ΚΓ'. ΚΩΜΩΔΙΑ.

— Εἶμαι κάμπιτωχος, επανέλαθεν ὁ Βριάν δὲ Λάνσεστερ, και τοσοῦτον ὥστε τὰ εισοδήματά μου μόλις ἐξισοῦνται πρὸς τὰ τοῦ πνευστάτου ἐπαίτου.

— Εγὼ νομίζω ὅτι εἶμαι πλουσία, ὑπέκρουσεν ἡ Σωσάννα.

— Καὶ όμως, ἐξηκολούθησεν ὁ Βριάν, ζῶ ὅπως ζῶσιν οἱ ὀμότιμοί μου· κάμνω ἐπίδειξιν τινά πο-

λυτελείας... Ἄλλά παρῆλθε πλέον δι' ἐμὲ ὁ καιρὸς τοῦ να κάμνω χροῆ. Οὐδεὶς θέλει να με δανείσῃ... Πόθεν λοιπὸν νομίζετε ὅτι πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν κυρία;

— Ἄγνωῶ, εἶπεν ἡ Σωσάννα.

— Να σάς τὸ εἶπω... αλλά μόνη ἐν τῷ κόσμῳ θέλετε ἠξεύρει αὐτό... Μυστικὴ τις χεῖρ, κυρία μου, μοὶ ρίπτει κατὰ μῆνα περιοδικὴν ἐλεημοσύνην.

Αὐτὸ δὰ ἦτο τὸ μέγα μυστικόν του! ἐγόγγυσεν ὁ Τυρρέλος.

— Κάθε μῆνα ἐξηκολούθησεν ὁ Βριάν κατὰ διαφόρους τρόπους, αλλά πάντοτε κρυφίως, λαμβάνων ἑκατὸν λίρας στεργίνας.

— Ἐκατὸν λίραις τοῦ κακοῦ και στὰ χαμένα, θεότρελλε! ἐμορμύριζεν ὁ Τυρρέλος. — Ἄλλά τί να γίνῃ ἀφ' οὗ ὁ Αὐθέντης μας τὸ θέλει.

— Ἄκουσατε! εἶπεν αἴφνης ἡ Σωσάννα, με ἀκτινοβολον πρόσωπον, — τοῦ λοιποῦ δέν θέλετε ἔχει ἀνάγκην τοῦ να δεχέσθε χρήματα παρ' ἄλλων... εἶμαι ισχυρά!.. ἐλκυσμένησα ὅτι ἤμην τοιαύτη!.. Ἢ Βριάν, πόσον εἶμαι εύτυχῆς διότι εἶμαι πλουσία! Μοὶ εἶπετε τὸ μυστικόν σας· θέλω λοιπὸν και ἐγὼ να σάς εἶπω τὸ ἰδικόν μου.

— Τρέξετε, τρέξετε, Κυρία! ἐψιθύρισε ὁ Τυρρέλος, ὠθῶν τὴν Γαλλίδα. — δέν πρέπει να προσφέρῃ οὐδεμίαν λέξιν περισσότερον — και ταῦτα λέγων ἀρπάζει καθέκλαν διὰ τῶν δύο χειρῶν και κτυπᾷ αὐτὴν βιαίως ἐπὶ τοῦ ἰδάφους· ἡ καθέκλα ἐθράυσθη και ἡ Σωσάννα έντρομος γενομένη ἐκ τοῦ κρότου τούτου ἠγέρθη, επίσης δὲ και ὁ Βριάν, και ἡ συνδιάλεξις διελύθη.

— Τί σημαίνει τοῦτο κυρία; ἠρώτησεν ὁ Βριάν μεθ' ὑποψίας.

Πρὶν ἡ Σωσάννα δυνηθῆ ν' ἀπαντήσῃ ἡ θύρα ἠνεώχθη, και τὸ ὄνομα τῆς χήρας Δουκέσσης τῆς Γέβρης διεσαπίσθη διὰ τοῦ θαλάμου. Τὸ γυναικάριον ἀκολουθοῦν κατὰ πόδας τὸ εύτυχῆς ὄνομα εἰσῆλθε χρορηθῶσα, μειδιῶσα και χαιρετῶσα.

— Φίλτατον τέκνον, εἶπεν, αὐτῆ τὸ ὄχημα εἶναι ετοιμον· σάς περιμένω.

Ἡ Σωσάννα εἴβριψε βλέμμα λυπηρὸν πρὸς τὸν βριάντα ὅστις ὑποκλίνας ἐξῆλθε...

— Ἡξεύρετε τί ἀπαιτεῖται παρ' ὑμῶν φιλάτη; ἐξηκολούθησεν ἡ μικρὰ χήρα ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ὁ Βριάν — Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον... και τοῦ μηδενὸς ἔλλατον!.. εὰν τυχὸν ἠθέλετε ἀρνηθῆ, ἠθέλετε ἀπολέσει τὴν εὐνοίαν τῶν προστατῶν σας, και ἠθέλετε στερηθῆ και τὸν ευγενέστατον κύριον Βριάντα.

— Καὶ τί ἔχει να κάμῃ ὁ Βριάν με τοῦτο, κυρία; διέκοψεν ὑπερηφάνως ἡ Σωσάννα;

— Μὴ θυμόνεται φιλάτη, . . και ὁ ευγενέστατος Βριάν, έλεγον, ἤθελε χάσει τὰς ἑκατὸν λίρας του·

— Πῶς! εἶπεν ἡ Σωσάννα ὠχρηῶσθ, — τὸ ἠξεύρετε και ὑμεῖς!

— Είναι φρικτόν πράγμα τὰ ὅσα ἤξεύρω ! εἶπεν ἡ Γαλλίς μὲ ὕφος σπουδαιοκωμικόν, καὶ ἔβριψεν ἐν ἀλίῳ ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Σωσάννης, διευθέτησεν ἐν τάχει τὴν κόμην τῆς, καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὰς κιγκλίδας ὅπου ἐπερίμενε λαμπρὰ ἀμαξία φέρουσα τὰ παράσημα τῶν Δουνοῦ. Εἰσήλθον ἀμόφτεροι, καὶ οἱ θεοπρεπεῖς ἵπποι τῶν ἤρχισαν νὰ καλπάζουν, ἕως οὗ ἐστάθησαν ἐν ὁδῷ φρουρίου, ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου Δουθλέη, κατοικία τοῦ Φραγκίσκου Πέρσηθαλ.

— Ἡ χήρα δουκίσσα προῦκυψεν ἐκ τῆς θυρίδος τοῦ ὀχήματος, καὶ — Στρέψον τοὺς ἵππους πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀντιβασιλείως, εἶπεν εἰς τὸν ἡνίοχον, ὅστις καὶ ὑπήκουσε πάραυτα.

— Φιλτάτη μου, ἐπανέλαβε τὸ γυναικῆ ἀποτεινομένη εἰς τὴν Σωτάνναν, καὶ ἀφ' οὗ μάλιστα συνεδουλεύθη τὸ ὄρολογιόν τῆς, ἤλθομεν εἴκοσι λεπτά πρὸ τῆς ὥρας . . . Τοῦτο δὲν εἶναι πολὺ διότι οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους περιμένομεν δὲν δύναται νὰ ἔλθωσιν εἰς προσδιορισμένην ὥραν . . . ἴσως ἔλθωσι μετὰ δέκα λεπτά . . . ἴσως δὲ καὶ μετὰ δύο ὥρας . . . Ἀλλ' ὅπως δῆποτε θὰ ἔλθωσι.

Πολλὰ συνέβησαν πράγματα τὴν προῖαν ἐκείνην. Ὁ Μαρκέσιος Ρίο-Σάντος ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἐνεπώλευν εἰς τὸν οἶκον Τρέβωρ, συγχρότων σπουδαιότατον συμβούλιον μετὰ τῆς λαίδης Καμβέλλης.

Ἡ πνευματώδης αὕτη κυρία ἀρίνουσα πολλακίς τὸν μαρκέσιον μόνον εἰς τὸν ἰδιαιτέρον θάλαμόν τῆς, ἔκκεμεν ἐκδρομὰς εἴτε εἰς τὸν θάλαμον τῆς Μίςς Μαίρης, εἴτε εἰς τὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Λόρδου Τρέβωρ. Καθ' ὅλα δὲ τὰ φαινόμενα ἡ στιγμή ἦτο κρίσιμος, ἡ ὥρα ἐσήμανε καὶ ὤρμησαν νὰ κυριεύσωσι τὸ φρούριον ἐξ ἐφόδου. Ὁ μαρκέσιος ἀπέβαλε πρὸς καιρὸν ὅλην του τὴν πύεισιν, καὶ πᾶσαν ῥωματικὴν ἀδυναμίαν του, καθὼς ἀποπέμπει ὁ καλὸς στρατηγὸς ὅλα τὰ περιττὰ τηλεβόλα εἰς τὴν στιγμήν τῆς μάχης. Ἦτο τεθωρακισμένος, ἐφόρεσε τὴν πανοπλίαν του, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποτύχῃ. — Ἡ θέλησίς του ἡ ἀκλόνητος εἶχε προσδιορίσει τὴν ἡμέραν ταύτην διὰ τὸν ἀρχαῖόνά του μετὰ τῆς Μαρίας Τρέβωρ, καὶ τοῦτο ἔπρεπε νὰ συμβῆ, ἀδι-ἀφορον διὰ ποῖων μέσων, ἐναντίον ποῖων προσκομμάτων.

Ἀφίνομεν κατὰ μέρος τὴν ταλαίπωρον Μαρίαν, ἥτις ἀσθενῆς τὸ σῶμα καὶ τὴν καρδίαν, καὶ διαστάζουσα καὶ ἡπατμένη, ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐπίσημον ἐρώτησιν τῆς θείας τῆς μετὰ δακρῶν εἰς τὰ ὅποια ἡ λαίδη Καμβέλλη δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἄλλην ἐρμηγίαν ἢ εὐνοϊκὴν.

Ἀλλὰ φέρ' ἴδωμεν τὸν Λόρδον Ἰάκωβον Τρέβωρ. Ὁ ἐξοχος οὗτος καὶ γενναῖος ἄρχων εἶχε λάβει τὴν προῖαν ἐπιστολὴν τινὰ τῆς ὁποίας τὰ περιεχόμενα δὲν ἐδήλωσαν εἰς οὐδένα ἀναγνόντα δὲ αὐτὴν κατελήφθη ὑπὸ πικροτάτης ἀθυμίας. — Ἡ καυμένη ἡ Μαίρη ! ἔλεγε διατρέχων τὰς διόδους τοῦ περιόλου του, — δὲν ἤθελα ποτὲ τὸ πιστεύσει διὰ τὸν κατ' ἐργασίαν τὸν Φράγκην ! . . . Ἀλλὰ καὶ διὰ τί νὰ τὸ

πιστεύσω ; . . . τί κύρος ἔχει μία ἀνώνομος ἐπιστολή ; . . . οὐδὲν, καὶ τοῦ οὐδενὸς ὀλιγώτερον !

— Καὶ ὅμως, ἔλεγε πάλιν, ὁ Φράγκης ἐφάνετο χθὲς συλλογισμένος ἀφρημένος· ναι, τοιοῦτον εἶχεν ὕφος, τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ . . . Ναι, εἶναι ἀληθέςτατον· εἶχεν ὕφος . . . Ἄ ! τάλαινα Μαρία ! . . . Ἀλλὰ τέλος πάντων τί ἰσχύει μία ἀνώνομος ἐπιστολή ! . . . Καὶ διὰ τί μαθὲς νὰ μὴ ἔχη ὁ Φράγκης ὅ,τι ὕφος θέλει ;

Ἡ λαίδη Καμβέλλη ἦλθε πρὸς αὐτὸν εἰς μίαν τῶν στιγμῶν τούτων καὶ μόλις ἐπρόφερε τὴν λέξιν γάμος.

— Μὴ μ' ὀμιλεῖτε διὰ τὸν Φράγκην, κυρία μου ! ἀνεβόησεν ὁ Λόρδος Τρέβωρ, ὅστις ἐσκέπτετο ὅτι ἡ λέξις γάμος εἰς οὐδένα ἄλλον ἢ εἰς τὸν Φράγκην ἠδύνατο ν' ἀναφερθῆ, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τῆς θυγατρὸς του. — νὰ μὴ ζήσω ἂν ἡ διαγωγή του δὲν εἶναι ὑβριστικὴ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν . . . ὑβριστικὴ καὶ ἀσυγχώρητος, κυρία μου !

— Καὶ διὰ τί ἀδελφέμου ;
— Καὶ διὰ τί ! καὶ διὰ τί ! ὄχιτε νὰ τὸν ὑπερραπισθῆτε, ἔ ! . . . Δὲν θίλω ν' αἰούτω τίποτε, μιλαίδη . . .

— Ἀλλὰ, μιλόρδε . . .
— Ὄχι ! ὄχι ! μὲ προσέβαλε, κυρία μου.
— Ἀλλὰ τέλος πάντων ἀδελφέ μου . . .

— Εἶναι πράγμα ἀκατανόητον, κυρία μου, πῶς ἐπιμένετε εἰς τὸ νὰ ὑπεραπισθῆτε τὸν Φραγκίσκον Περσηθάλην ! . . .

— Καὶ ποῖος τὸν ὑπεραπιστίζεται, μιλόρδε ;
— Ἄ ! . . . τότε πάγει καλὰ ! . . . Διὰ τί λοιπὸν μοὶ ἀναφέρετε περὶ γάμου ;

Ἡ λαίδη Καμβέλλη ἐδίστασεν ἐπὶ μίαν στιγμήν τοιαύτην πρόσφορον ἐναρξίν δὲν ὠμειρέθη καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς ἀπετέλει τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου, ἀλλ' ἡ διάβασις ἦτο καυτηρὰ, καὶ ἡ λαίδη Καμβέλλη καλῶς γηνώσκουσα τὴν καλοκαγαθίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, δὲν ἔβαλλε πολλὴν βία εἰς τὴν στιγμιαίαν ταύτην ἀγκνάκησίν του, ὅποια δῆποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ αἰτία.

— Μιλόρδε, εἶπεν αὕτη μὲ ὕφος λίαν μυστηριώδες, — ἔχω νὰ σὰς κοινοποιήσω σπουδαιότατον μυστικόν.

— Δὲν ὑπεραγαπῶ τὰ μυστικά, μιλαίδη.
— Ἀλλὰ τοῦτο θὰ σὰς ἀρέσῃ . . . σὰς τὸ ἐγγυῶμαι.

— Δὲν θέλω νὰ τὸ μάθω . . . διότι ὅπως δῆποτε ὁ ταλαίπωρος Φράγκης . . .

— Φάσκετε καὶ ἀντιφάσκετε εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν στιγμήν . . . Κ' ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν Φράγκην καὶ τὸν ὑπολήπτομαι . . .

— Κυρία μου, ἂν ἤξεύρετε ὅ,τι ἤξεύρω ἐγὼ . . .

— ἴσως δὲν τὸ ἤξεύρω εἶπεν ἡ λαίδη μειδιώσα, ἀλλ' οὐδ' ὑμεῖς ἤξεύρετε ὅ,τι ἤξεύρω ἐγὼ. Ὁ Μαρ-κέσιος Ρίο-Σάντος ζητεῖ τὴν δεξιάν τῆς θυγατρὸς σας, Μιλόρδε !

— Ἀξιόλογα, πλὴν δὲν τοῦ τὴν δίδω.

— Μὲ τὰ σωστάσας ἀδελφέ μου ;

— Μὲ τὰ σωτὰ μου !

Τοῦλάχιστον λάβετε καιρὸν νὰ σκερθῆτε.

— Καιρὸν νὰ χάσω δὲν ἔχω, μιλαίδη.

— Καιρὸν νὰ συμβουλευθῆτε τὴν θυγατέρα σας, ἐξηκολούθησεν ἡ λαίδη Καμβέλλη.

— Πρὸς τί νὰ τὴν συμβουλευθῶ ; ἠρώτησεν ὁ γέρον συνοφρυούμενος.

— Διότι οὕτως ἀρμόζει, ἀδελφέ μου ἐπανέλαβεν ἡ λαίδη Καμβέλλη.

— Ἐνδεχόμενον, βέβαια, νὰ . . .

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, κυρία μου.

— Τέλος πάντων, μιλόρδε, τί ἠθέλετε εἰπεῖ ἂν ἡ ἀνεψιά μου ἠγάπα τὸν Ρίο-Σάντον ;

Ὁ Λόρδος Ἰάκωβος Τρέβωρ, ἔκκεμεν ἐν βῆμα ὀπίσω, καὶ αἱ φλέβες τοῦ ὑψηλοῦ μετώπου του ἐξωγκώθησαν· ὄχι ὅπως διὰ τὴν πρὸ ὀλίγου μικρὰν ἀργίαν του κατὰ τοῦ Φραγκίσκου Πέρσηθαλ· ἡ νῦν ἀργία του ἦτο ὠρμία καὶ καλὴ Βρετανικὴ ὀργή, πλήρης ἀποπληξίας, καὶ γγοντὰμ, καὶ μπόξιγγ— ἂν αἱ περιστάσεις τῷ ἐπέτρεπον τὴν τελευταίαν ταύτην σωμασκίαν. — Ἡ ἀνεψιά σας, κυρία μου ! ἐπανέλαβε τραυλίζων. — ἡ θυγάτηρ μου ! . . . ἡ Μίςς Μαρία Τρέβωρ ! . . . ἀδύνατον, ἀδύνατον !

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές, μιλόρδε.

— Τί λέγετε, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! . . . λοιπὸν ὁ κύριος Ρίο-Σάντος ἄς μοῦ τὴν πάρῃ με τὸ ξίφος του . . . τὸν προκαλῶ εἰς μονομαχίαν ! . . . Σὰς ἀρέσκει; τοῦτο ! ἰδοὺ λοιπὸν αὐτὸ θέλω κάμει . . . εἶπε.

— Ἡ λαίδη μὴ δυναμένη νὰ προσθέσῃ λέξιν, ἐπέστρεψε περίλυπος καὶ τεταραγμένη ἵνα γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν Ρίο-Σάντον τὴν δυσάρεστον ἐκβασίν τῆς ἀποστολῆς τῆς ὁ Ρίος ἐφάνη λίαν ἀπηλπισμένος διὰ τὴν εἰδησιν ταύτην.

Δὲν μοὶ μένει ἄλλο εἰμὴ νὰ ὑποχωρήσω, κυρία μου, εἶπεν — ἔκαμα πᾶν ὅ,τι χρεωστῶ νὰ κάμῃ ὁ φιλότιμος καὶ ἱποτικὸς ἄνθρωπος.

— Ἀλλὰ, μαρκέσιε, ἀνεβόησεν ἡ λαίδη Καμβέλλη, δὲν πρέπει ποσῶς ν' ἀπελπισθῶμεν . . . μετὰ τὸν καιρὸν . . .

— Νὰ περιμένω ἀκόμη ! εἶπεν ὁ μαρκέσιος μετὰ πικρίας, — δὲν δύναμαι κυρία μου . . . εἶχα προσφέρει εἰς τὴν Μίςς Τρέβωρ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν χεῖρά μου· ἔρωτα σπουδαῖον καὶ χεῖρα ἄνευ κηλίδος, μιλαίδη ! ἀλλ' ἀπορρίπτομαι.

— Ὁ ἀδελφός μου θέλει αἰσθθῆναι τὸ λάθος του . . . καὶ ἂν ὄχι δι' ἐμέ, κύριέ μου, τοῦλάχιστον διὰ τὴν Μιρίαν ἥτις σὰς ἀγαπᾷ, λάβετε ὀλίγην ὑπομονήν.

— Ἄ ! ἂν ἤμην βέβαιος περὶ τούτου . . . εἶπε σενάζων ὁ Ρίο-Σάντος.

— Ἄν ἦσθε βέβαιος, τί ἠθέλετε κάμει, μιλόρδε ;

— Τί ἠθελον κάμει, κυρία μου ! εἶπεν ἐμψυχρῶμενος αἴφνης — ἠθελον ἀρῆσαι κατὰ μέρος πᾶσαν ἄλλην σκέψιν, ἠθελον καταπατήσαι μικρὰν τινα τύψιν τοῦ συνειδότος μου καὶ . . . ἠθελον σας εἰπεῖ . . .

Ἄλλ' ἄρατέ με νὰ σκερθῶ ! δὲν ἐνδιαφέρομαι μόνος εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Πρὸ πάντων, πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν εὐτυχίαν τῆς Μίςς Τρέβωρ . . . Πρέπει ὁ σύζυγος τὸν ὅποιον θέλει λάβει νὰ ἦναι ἄξιός αὐτῆς.

Ἡ λαίδη Καμβέλλη προσήλασεν ἐγγὺς τὴν ἔδραν τῆς.

— Δι' αὐτὴν, δι' αὐτὴν μόνον θέλω ὀμιλεῖται, μάρτυς μου ὁ Θεός. — Δὲν φρονεῖτε, κυρία μου, ὅτι ἠθελον εἶναι φρικτὸν διὰ τὴν Μίςς Τρέβωρ νὰ συμμερίζηται μετ' ἀντηζήλου τὴν καρδίαν τοῦ συζύγου τῆς ;

— Καὶ θέλει ἐρώτησιν τοῦτο, μιλόρδε ! . . .

— Λοιπὸν, κυρία μου, θέλω νὰ σὰς εἶπω ὅτι ὁ εὐγενέστατος κύριος Φραγκίσκος Πέρσηθαλ ἔχε μίαν ὠραιότατην φίλην, — τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, — καὶ δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν τὰς ὁποίας παίρνει τις τὸ πρῶτ' καὶ ἀφίνει τὸ ἐσπέρας, καὶ λησμονεῖ τὴν ἐπαύριον . . . Ἡ εταίρα τοῦ εὐγενεστάτου Φραγκίσκου Πέρσηθαλ εἶναι τὸ ὠραιότατον πλάσμα ὅπου ποτὲ εἶδον εἰς τὴν ζωὴν μου κυρία μου.

— Τῇ ἀληθείᾳ μαρκέσιε, ἐτραυλίσειν ἡ λαίδη Καμβέλλη ἀμνημονούσα, — τοῦτο εἶναι σοβαρόν . . .

— Ναι, κυρία μου, ἔχει ἐρωμένη ἐν ᾧ εἶναι μνηστὴρ τῆς Μίςς Τρέβωρ, καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἐπιγράφει ἵνα νυμφευθῇ αὐτήν· ἵνα ἐκπληρώσῃ τὴν ἱερὰν ὑποσχέσιν του . . .

— Τῷ ὄντι ! διέκοψεν ἡ λαίδη Καμβέλλη, προθύμως πειθομένη.

— Διὰ νὰ νυμφευθῇ τὴν Μαίρην ! κυρία μου, καὶ συγχρότως νὰ φέρῃ μετ' ἑαυτοῦ καὶ ἄλλην ἐρωμένην ἐκ τῆς Γαλλίας !

— Τὴν ἔφερε ἐκ τῆς Γαλλίας, Μαρκέσιε !

— Τὴν εἶδετε, κυρία μου — ὁ Κύριος Πέρσηθαλ ἔφθασε προχθὲς, καὶ ἡ Πριγκιπέσσα τῆς Λουγγεδίλλης δὲν ἐφάνη εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων εἰμὴ χθὲς τὸ ἐσπέρας κατὰ πρώτην φοράν.

— Εἶναι ἀληθές ! εἶπε πάλιν ἡ λαίδη — λοιπὸν τὴν νέαν ἐκείνην, τὴν τοιοῦτου ἐξαισίου κάλλους κυρίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐδείξατε χθὲς τὸ ἐσπέρας ;

— Ναι, κυρία μου, ἐκείνην.

— Ὄ ! Φραγκίσκε ! Φραγκίσκε ! . . . Δὲν ἠθελον ποτὲ πιστεύσει αὐτὸ ἐκ μέρους του . . . Ἀλλὰ δὲν ἀρμόζει νὰ πικραπονηθῶμεν ἄς κάμωμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς αὐτὸν τὸ χρέος μας. Σὰς εὐχαριστῶ, μιλόρδε, ἐν ὀνόματι τῆς ἀνεψιάς μου . . . Ἄ ! δὲν ἀπωλέσαμεν τίποτε ! θὰ πάγω . . . θὰ τοῦ τὰ πῶ . . . Περιμένανέ με, σὰς ἰκετεύω. Ταύτην τὴν φοράν δὲν θέλομεν ἔχει ἀρνησιν.

Ὁ Λόρδος Ἰάκωβος Τρέβωρ περιεφέρετο ἀκόμη εἰς τὰς διόδους τοῦ κήπου του, ὅτε εἶς ἐκ τῶν θεραπῶν του ἔδραμε πρὸς αὐτὸν πειυτιῶν· καὶ λέγων ὅτι ἡ Μίςς Μαίρη οὕτα ἀσθενῆς ἐπέθυμι νὰ ὀμιλήσῃ μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς.

Ὁ Λόρδος Τρέβωρ ἔδραμε πρὸς τὴν οἰκίαν. Εὔρε τὴν θυγατέρα του ὑπτιᾶν ἐπὶ μιᾷ ἔδρας,

καλύπτουσαν τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς, καὶ λύζουσαν μετὰ δακρῶν ἄτινα ἔρρεον διὰ τῶν ὤχρων δακτύλων τῆς ἐπὶ τῶν ἱματιῶν τῆς. Ἡ λαίδη Καμβέλλη, ἀνήσυχος, ἴσως δὲ καὶ μετανουῶσα, ἐστρέφετο μετὰ προθυμίας περὶ αὐτήν, καὶ τὴν περιέβαλε.

— Ἰδὲ, μιλόρδε, ἰδὲ τὰ ἔργα τοῦ ἀθλίου Φράγκη!.. Ἡ διαγωγή του εἶναι αἰσχρὰ, ἀδελφέ μου... ἔχει μετ' ἑαυτοῦ ἐρωμένην.

— Τὸ γνωρίζω, κυρία μου, εἶπε ψυχρῶς ὁ λόρδος Ἰάκωβος Τρέβωρ, κατατρίβων τὸ τελευταῖον πεμάχιον τῆς ἀωνύμου ἐπιστολῆς τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει τὸ πρωῦ.

— Τὸ ταλαίπωρον κοράσιον δὲν τὸν ἀγαπᾷ πλέον, ἐπανελάβεν ἡ λαίδη Καμβέλλη.

— Ποῖος σὰς τὸ εἶπεν; ἀνεβόησεν αἴφνης ἡ Μαίρη, ἀποκαλύπτουσα τὸ πρόσωπόν τῆς, τοῦ ὁποίου ἡ ὠχρώτης ἦτο φοβερά. Δὲν ἔκλαιεν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐρυθροὶ ἔτι ἐκ τῶν προσφάτων δακρῶν τῆς, ἦσαν ἀκίνητοι καὶ διακαεῖς.

— Πάτερ μου, εἶπε μὲ φωνὴν ὄλωσ ξένην, καὶ πάντῃ ἀνόμιον μὲ τὴν συνήθη γλυκεῖαν φωνὴν τῆς, — τὸν ἀγαπᾷ... ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἤμην παράφρων, καὶ δὲν ἐγνώριζον πλέον ἑμαυτὴν... παράφρων καὶ εἰς ἄκρον δυστυχῆς, ὦ πάτερ μου!...

— Τὸ τολαίπωρον! ἐμορμύριζεν ἡ λαίδη Καμβέλλη μὲ τὴν μεγίστην εἰλικρίνειαν τοῦ κόσμου, εἶναι παράφρων!

Ὁ λόρδος Τρέβωρ τῇ ἐπέβαλε σιωπὴν διὰ χειρονομίας.

Τὸν συκοφαντοῦσιν! ἐπανελάβεν ἡ Μαίρη. — λέγουσιν ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλην... Ἄ! πάτερ μου, εἶναι φρικτὸν νὰ συκοφαντῶσιν ἕνα πληγωμένον καὶ ἴσως πνέοντα τὰ λοιόθια!..

Πνέοντα τὰ λοιόθια! τί σημαίνει τούτο;

— Ἐκτυπήθη εἰς μονομαχίαν, μιλόρδε εἶπεν ἡ λαίδη Καμβέλλη, ἐν ἀμυχανίᾳ.

— Θέλω νὸ τὸν ἴδω, πάτερ μου, ἐπανελάβε πάλιν. — φέρετέ με εἰς αὐτόν... ταχέως θέλωμεν μάθει ὅπως ἔχοντα ἀληθείας αἱ ψευδεῖς αὐταὶ κατηγορίαι... Φραγκίσκος! ὦ εὐγενικώτατε Φράγκη μου!... ὦ! πόσον ὑπέφερα!

Ὁ λόρδος Τρέβωρ ἐσήμανε. — Ἐτοιμάσατε τὴν ἄμαξαν ἀμέσως! εἶπεν... ἤσυχασε, Μαίρη, ἐξηκολούθησε... ἤγνόνον πάντα ταῦτα... Πηγαίνω στοῦ Πέρονθαλ...

— Ἐγὼ δὲ, πάτερ;

— Σὺ;

Ὁ λόρδος Τρέβωρ ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς του.

— Πάντα ταῦτα μοὶ φαίνονται πολὺ σκοτεινὰ, ἐμορμύριζε μετὰ τῶν ὀδόντων του... ἔλα, λοιπὸν σὺ, Μίς, ... ἐτοιμάσου. Ἡ Μαίρη ἐφίλησεν ἀπὸ ψυχῆς τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς τῆς, ἡ δὲ λαίδη Καμβέλλη ὕψωσε τοὺς ὤμους τῆς καὶ ἐξήλθε, προφέ-

ρουσα τὴν λέξιν Shocking-(φρικτὸν), ἥτις ἐστὶν ἡ ὑπερτάτη μομφὴ τῶν μὴ δυναμένων νὰ προσφέρωσι σφοδρότερα ἐπιφωνήματα.

Ἀνεχώρησεν ἀπηλπισμένη, ἵνα διηγηθῇ τὴν νέαν τούτην ἀποτυχίαν εἰς τὸν Ρίο-Σάντον, ἀλλ' ὁ μαρκέσιος δὲν ἐφάνη ποσῶς συμμεριζόμενος τὴν φορὰν ταύτην τὴν λύπην τῆς.

— Ὅθ' περιμένω μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ λόρδου Τρέβωρ, εἶπε μὲ ὕφος ἀφελές... θελω νὰ μάθω μέχρι ποῦ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ δυστυχία μου.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθησαν οἱ τροχοὶ τῆς ἄμαξας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ὁ Ρίο-Σάντος ἠρώτησε τὸ ὀρολόγιόν του κρύβδην, καὶ μειδιάμα θριαμβευτικὸν ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Τὸ παῖγιον ἀρχίζει ἀξιόλογα ἐπιθύρσειν, ἀλλ' ἀρὰ γε θὰ τὸ κερδίσω;

ΚΕ'. — ΔΡΑΜΑ.

Ὁ λόρδος Ἰάκωβος Τρέβωρ καὶ ἡ θυγάτηρ του διέδρομον μέρος τοῦ δρόμου τῶν ἐν σιωπῇ. Ἡ Μαίρη ἐν παραφορᾷ γησιῶν πάθους, εἶχε διασχίσει δι' ἐνὸς μόνου τινάγματος τὴν σοφιστικὴν πλεκτάνην, ἥτις περιεκάλυπτεν αὐτὴν ὡς σκέπη ζοφερὰ, καὶ τὴν ἀπεχώριζεν ἀπὸ τοῦ ἔραστοῦ τῆς· εἶχεν ἀναλάβει εἰς τὰς χεῖρας τῆς τὰς ἡνίας τῆς συνειδήσεώς τῆς, καὶ ἡ ἠθικὴ δουλεία τῆς αἴφνης κατηργήθη· ἐπέστρεψεν αὐτὴ εἰς ἑαυτήν, ἐσκέπτετο μὲ τὴν ἰδίαν ἑαυτῆς διάνοιαν, καὶ ἠρθάνετο μὲ τὴν καρδίαν τῆς. Οὕτω λοιπὸν δὲν ὑπῆρχε πλέον νέφος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, δὲν ὑπῆρχεν ἀβεβαιότης καὶ δισταγμός. Μία καὶ μόνη εἰκὼν ἐβασίλευε δεσποτικῶς εἰς τὰ ἐνδύμυχα τῆς Καρδίας τῆς· οὐδεμίαν ἀνάμνησιν ὑπὲρ τοῦ Ρίο-Σάντου, ὑπὲρ τοῦ ὠραίου καὶ γοητευτικοῦ τούτου ἀνδρὸς τοῦ τοσοῦτον ὑπερτερουῦτος τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἡμιθέου τὸν ὁποῖον ἐπὶ τοσοῦτον ἔδειξαν αὐτῇ διὰ τοῦ δακτύλου λέγοντες. Θάυμαζε αὐτόν! Ἀχρεὺς αὐτόν! οὐδὲν ὑπὲρ αὐτοῦ, τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ Φραγκίσκου· τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ δυστυχῆς τραυματίου, ὅστις οὐδένα εἶχε συνήγορον, καὶ ὅστις οὐδὲν ἄλλο εἶχεν ἢ ἐχθρούς! Καὶ τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου νέφος κατηφείας ἐκάλυψε τὸ μέτωπον τῆς Μαίρης· καὶ λαβοῦσα αἴφνης τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς τῆς, τὸν ἐθεώρησε μὲ βλέμμα ἰκετευτικόν. — Πάτερ μου, εἶπεν, αἱ ἀνάμνησες μου εἶναι λίαν συγκεχυμέναι, καὶ οἱ λόγοι τῆς θείας μου ἔρχονται εἰς τὴν μνήμην μου ὡς τὰ ὠρώμενα εἰς ὀδυνηρὸν ὄνειρον.

Ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς... ἂν δὲν ἀπατώμαι... ὅτε ἐκατηγόρησαν τὸν Φραγκίσκον ὡς ἔχοντα ἐρωμένην, δὲν εἶπετε — τὸ γνωρίζω;

Ὁ λόρδος ἐπροσπάθησε νὰ μειδιάσῃ.

— ὦ! ἀποκριθῆτέ μοι, μιλόρδε, ἀγοθὲ μου πάτερ! εἶπεν ἡ Μαίρη μὲ φωνὴν ἰκετευτικὴν. — Δὲν ἀπατώμαι, ἔ, πάτερ;

— Παιδικίσια λόγια! εἶπεν ὁ λόρδος Τρέβωρ ἀποτόμως.

— Ὅχι! ὦ, ἔχι πάτερ μου... τὸν ἀγαπᾷ πόσον ὥστε ἂν μὲ ἐλησθόνησεν ἀγαπήσας ἄλλην, δὲν θέλω δυνηθῆ νὰ τὸν συγχωρήσω, μιλόρδε!

Ἡ Μαίρη ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους διὰ φωνῆς σταθερᾶς, καὶ ὁ ἐξηραμμένος καὶ διακαῆς ὀφθαλμὸς τῆς ἠρώτησε πάλιν τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς τῆς.

Οὗτος δὲ ἐπειράθη πάλιν νὰ μειδιάσῃ, ἔπειτα δὲ συνωφρῶθη, καὶ τέλος κατηράσθη πρῶτον ἑαυτὸν καὶ ἔπειτα τὸν Φράγκην ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας.

Ἡ ἄμαξα περιέκαμψε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀντιβασιλείου, καὶ ἐφάνη ἡ τὰ παράστημα τοῦ οἴκου Δουδλέη, φέρουσα ἄμαξα ἐνώπιον τοῦ οἴκου Δουδλέη, ἡ δὲ μικρὰ Δουκέσσα τῆς Γέβρης ἐξηκολούθει φρουρούσα ἐν τῇ θορίδι τοῦ ὄχηματος.

— Ἐλα, φιλάτη, ἔλα! ἐφώναζεν ἄμα εἶδε τὸ ὄχημα τοῦ λόρδου Τρέβωρ... — ἦλθεν ἡ ὦρα. Καὶ ταῦτα λέγουσα ἠνέωξε τὴν θύραν καὶ ἐξέβησε τὴν Σωσάνναν, ἥτις δὲν ὑπεκρίνετο ποσῶς τὴν ἀποστρεφὴν τῆς.

— Ἀναβῆτε τὴν κλίμακα ταχέως! εἶπε προστακτικῶς ἡ Γαλλίς, — καὶ κρούσατε· ὅταν δὲ εἰσέλθητε θέλετε μάθει τὸ τί χρεωστεῖτε νὰ κάμψετε.

Ἡ Σωσάννα ἀνέβη τὰς βαθμίδας, ἡ δὲ Δουκέσσα τῆς Γέβρης ἔνευσεν εἰς τὸν ἠνίοχον, ὅστις ἐστρεψεν τοὺς ἵππους του, καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ Τόττεγχαμ-Κόρτ (Tottenham Court-Road).

Τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν τὸ ὄχημα τοῦ λόρδου Τρέβωρ ἐστάθη ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου Δουδλέη.

Οὐδὲν ἐκ τῶν περιστατικῶν τούτων, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον διέφυγε τὴν προσοχὴν τῆς Μαίρης. Συνέσφιγγε δυνατὰ τὸν βραχίονα τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις οὐδὲν εἶχεν ἰδεῖν ὁ ἴδιος ἔκτος τῆς ἄμαξας ἥτις ἀνεχώρησε καλπαζόντων τῶν δύο ὠραίων αὐτῆς ἵππων.

— Μιλόρδε, εἶπε μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην, — ἡ γυνὴ αὐτῆ...

Ποία γυνή;

— Ἡ Μαίρη ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν Σωσάνναν, ἥτις τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἶκον Δουδλέη. — ὦ διάβολε! ἐμορμύριζεν ὁ λόρδος Ἰάκωβος, — ἡ γυνὴ αὐτῆ εἶπετε, Μίς Μαίρη; ... Ἐστὴν τιμὴν μου δὲν τὴν γνωρίζω.

— Ἐγὼ τὴν γνωρίζω! ἐπρόφερεν ὑποκόπως ἡ Μίς Μαίρη, τῆς ὁποίας ἡ ὠχρότης ἐπανῆλθεν εἰς ὄλον τὸ σῶμά τῆς, ἔτρεμε μὲ πνευτώδεις τιναγμούς, καὶ ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἐκωλύετο.

Ὁ λόρδος Τρέβωρ δὲν εἶχεν ἀπλῶς νὰ μετανοήσῃ διότι τὴν ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσῆλθον εἰς τὸν δρόμον ἐμέμφετο πικρῶς ἑαυτὸν διὰ τὴν ἀφροσύνην του, ἀλλὰ τὸ κακὸν ἦτο ἀθεράπευτον.

— Λάβε θάρρος, κυρία! εἶπε τέλος, κρύπτω

τὴν ταραχὴν του διὰ προσποιητῆς τραχύτητος· εἶτα δὲ προσέθηκε κατ' ἰδίαν.

— Ἄχ! ὁ κατεργάρης ὁ Φράγκης! ὁ κατεργάρης ὁ Φράγκης.

— Γενναϊότητος δὲν στερεῶμαι, εἶπε μετὰ κόπου ἡ Μαίρη, ἀλλὰ διὰ τί περιμένομεν μιλόρδε; ἤλθομεν νὰ ἴδωμεν τὸν Φραγκίσκον Πέρονθαλ· ἰδοὺ ἡ οἰκία του.

Ὁ λόρδος Τρέβωρ ἐσκέφθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν.

— Κόρη μου, εἶπεν ἔπειτα μὲ τὸν ὀρθὸν ἄνδρα καὶ σταθερότητος ἐν ταυτῇ, μὴ μ' ἀπαιτεῖτε ποσῶς ἀπάντησιν, ἐφάρθην ἀπερισκέπτως. Δὲν ἔπρεπε ποσῶς νὰ εὐρεθῆς ἐδῶ... Τούλάχιστον ἂς μὴ προβῶ εἰς μείζονα ἀφροσύνην ἐκθέτων ἐπιμᾶλλον τὴν θυγατέρα ἐνδὸς Τρέβωρ. Νὰ μείνης ἐδῶ, Μίς Μαίρη!... Ἐγὼ θέλω ἰδεῖ τὸν εὐγενέστατον Φράγκην Πέρονθαλ.

— Ποτὲ δὲν σε παρήκουσα, ὦ πάτερ, ἀπεκρίθη ἡ Μαίρη, τῆς ὁποίας ἡ στοργὴ κῦξανεν ἀνὰ πάσαν στιγμὴν — ὑπεβάλλω ἑμαυτὴν εἰς τὴν θελήσιν σου... ἀλλὰ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἰσάκουσον τὴν δέσπιν μου, καὶ ὑποσχεθητί μοι νὰ μὴ εἴπῃς ἂν ἡ γυνὴ αὐτῆ... Ἐστάθη, μὴ δυναμένη νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον τῆς, καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λειποθυμῆος καρδίας τῆς.

— Ἄν ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἐξηκολούθησεν, ἵσταται μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Φράγκη.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, εἶπεν ὁ λόρδος Τρέβωρ, ἀφ' οὗ ὀλίγον ἐδίστασεν.

— Εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματός σας πάτερ μου;

— Εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ὀνοματός μου...

Πρὸ ἡμισείας σχεδὸν ὥρας ὁ ταλαίπωρος τυφλὸς, ὁ Σίρ Ἐδμόνδος Μακένσης, ἐκάθητο παρὰ τὸ προσκέφαλον τοῦ Φραγκίσκου Πέρονθαλ· ὁ Στέφανος Μακ-Νάβης ὅστις εἶχε περάσει ὅλην τὴν νύκτα τῆς προτεραιίας, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας πλησίον του, ὠφελήθη ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἀγαθωτάτου Σίρ Ἐδμόνδου, καὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς προτάσεως αὐτοῦ τοῦ νὰ περιμεῖνῃ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ νέου ἱατροῦ ἐκ τῆς Κορνιχίλλης, ὅπου ὑπῆγε νὰ φέρῃ εἰδήσεις περὶ ἑαυτοῦ.

Δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὴν μητέρα του ἀπὸ τὴν προσπερλεθούσαν ἐσπέραν, καὶ οὐδὲ τὴν Κλάρην, τῆς ὁποίας ὁ στοχασμὸς συνέτεμε τοσοῦτον τὴν μακρὰν ἀγρυπνίαν τῆς παρελθούσης νυκτὸς. Ἀφ' οὗ ὁ Σίρ Ἐδμόνδος ἦτο ἐκεῖ τί εἶχε νὰ φοβηθῆ, διότι ὁ καλοκάγαθος τυφλὸς ἦτο πρόπολλου γνῶριμος τοῦ Φράγκη καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὡς καὶ ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐν ἐνὶ δὲ λόγῳ, τίς δὲν ἐγνώριζε καὶ δὲν ἠγάπα ἐν Λονδίῳ τὸν ἀγαθὸν Σίρ Ἐδμόνδον Μακένσην;

Ναί μεν ὁ Φράγκης τὸν εἶχε προσβάλλει ὀλίγον εἰς τὸν χορὸν τοῦ οἴκου Τρέβωρ, ἀλλ' ὁ Στέφανος ἠγνόει τοῦτο· ἄλλως τε ὁ ταλαίπωρος τυφλὸς δὲν ἐμνησικακεῖ.

Ὁ Φραγκίσκος ὅστις εἶχε περάσει τὴν νύκτα μὲ

πυρετόν τὴν στιγμήν ταύτην ἐκειμᾶτο, ὁ δὲ γέρον Ζάκκ, ἔλειπεν ἀναστρολύμενος εἰς τὰ οἰκίαικά του εἰς τὸ ἰσόπεδον πάτωμα, καὶ αὐτὸς ἠνέφρε τὴν θύραν ὅτε ἐκρουσεν ἡ Σωσάννα.

— Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ εὐγέστατος Κύριος Φραγκίσκος Πέρσηβαλ; ἠρώτησεν αὐτή.

— Ἐδῶ κατοικεῖ μιλιδίτη ἀπεκρίθη ὁ Ζάκκ, ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ τὸν ἴδητε.

— Εἶναι ἀσθενής, ἐπανελάθεν ἡ Σωσάννη, ἀπαγγέλλουσα χωρὶς ὄρεξιν τὸ μῆθημα τὸ ὅποιον τὴν εἰχον διδάξει; τὸ γνωρίζω διὰ τοῦτο ἦλθον καὶ ἐγώ. Ὁ Στέφανος Μάκ-Νάβης ἐσυλλογίσθη ὅτι δὲν εἶναι φρόνιμον τὸ νὰ ἀφήσῃ τὸν φίλον του μόνον μεθ' ἐνὸς ἀνθρώπου ἐστερημένου ὁράσεως.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν πολυχρονίση! Τί χρυσὰ παλληκάρια ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ Στέφανος; ὅλα τὰ συλλογίζεσθε... Μὴ τὸ μεγάλο παράσημον τῶν Περσηβαλαίων, Κυρία, τὸ ὅποιον θὰ δῆτε εἰς τὴν κάμεραν τῆς εὐγενείας του, ἰδοὺ ἕνας ἀξιόλογος φίλος. Ἡ εὐγενεία του κοιμᾶται μὰ ἡ πολλὴ προφύλαξις δὲν ἐλάττει. Κοπιᾶστε Κυρία, κοπιᾶστε, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογήσῃ με ὅλους ἐκείνους ποῦ ἀγαποῦν τὸν Πέρσηβαλ!

— Ἡ Σωσάννα ἔσπευσε νὰ ὠρεληθῆ ἐκ τῆς δουλείας ἀδείας.

— Πῶς μεγαλόνουν τὰ παιδιὰ! ἐμορμύριζεν ὁ γέρον οἰκέτης. — Τὴν εἶδα αὐτὴν νὰ τρέχῃ ἐπάνω στὰ χορταράκια τοῦ Γρηνιτζ... μόλις ἐφθανε στὸ γόνατό μου... Τὴν ὄμορφη κοπέλλα! στή ζωὴ μου... Πρέπει νὰ εἶναι ἡ μικρὴ ἡ Ἄννα ἢ ἡ ἐξαδέλφη του... ἢ τοῦλάχιστον ἡ πῶς τὴν λένε; ἐγέρασα ὁ κακόμορος... Ἄ, ἡ μικρὴ Κλάρη... θὰ βρωτῆσω τὸν Στέφανον ἂν ἦναι ἡ μικρὴ ἡ Ἄννα ἢ ἡ Κλαρίτσα.

Εἰσελθούσα εἰς τὸν κοιτώνα τοῦ ἀσθενοῦς, ἡ Σωσάννα εὐρέθη κατὰ πρόσωπον μετὰ τοῦ τυφλοῦ Τυρρέλου. Πρώτην ἤδη φοράν τὸν ἔβλεπεν— ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ ὁμοῦ δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ πάραυτα.

Ὁ Τυρρέλος προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς μεγάλους πλὴν ἐσθεμένους καὶ ἠλιθίους ὀφθαλμούς του.

— Τίς εἶν' αὐτοῦ; εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ἐκείνη τὴν ὁποίαν περιμένετε, ἀπεκρίθη ἡ Σωσάννα.

Ὁ Τυρρέλος προύχωρσε πρὸς αὐτὴν ζητῶν τὴν χεῖρά της τὴν ὁποίαν εὔρε.

— Θυγάτριόν μου, ἐπανελάθε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἀλλὰ προρέρον ἕκαστην λέξιν μετ' ἐμφράσεως, — ἠξέριστε τί χρεωστεῖτε νὰ κάμητε;... Μὴ τύχη καὶ διατάσθε εἰς τὴν στιγμήν τῆς πράξεως, εἰδὲ μὴ χάνεσθε!...

— Πάντοτε με ἀπειλάς! διέκοψεν ἡ Σωσάννα.

— Τί πειράζει νὰ σᾶς ἀπειλῶμεν τώρα ὅπου εἴθε εὐτυχίς, εἶπεν ὁ Τυρρέλος μειδιῶν ὡς καλοκάγαθος. — Ἄ! ἐπανηλαμβάνω νὰ σᾶς εἶπω ὅτι εἰμὲθα μακρὰν τοῦ Τυρρέλου... καὶ ὁ εὐγενέστατος Πρίγκιπς μᾶς εἶναι πολὺτιμον ἐνεχυρον διὰ τὴν ὑπα-

κοήν σας... Περὶ Βρίαντος θέλομεν ὁμιλήσει καὶ μετὰ ταῦτα ὀλίγον ἔλειψε σήμερον νὰ μᾶς; προδώσατε καὶ νὰ τὸν ἀπολέσητε.

— Πῶς!... ἀνεβόησεν ἡ Σωσάννα, — τὸ ἠξέριστε;...

— ἠξέριστε τὰ πάντα... Προσέχετε!... ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἦθε φρόνιμος, ἂν ὄχι διὰ σεαυτὴν, τοῦλάχιστον δι' αὐτόν... ἠκούσατε!

ἠκούσθη τὸ κρούσμα τοῦ βόπτρου τῆς ἐξωτερικῆς θύρας, καὶ πάραυτα ὁ Τυρρέλος ἔσπευσε τὴν Σωσάνναν πρὸς τὸ προσκέφαλον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τὴν ἔκαμε νὰ κύπτῃ ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἀνθρώπος; τίς, μέλλει νὰ εἰσελθῇ, ἕνας γέρον; ἄμα θέσῃ τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, πρέπει νὰ κάμητε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον διατάχθητε. Δὲν θέλω ἐρωτήσαι; ἐπρόσθεσε προστακτικῶς ὑπέγραψας συμφωνητικὸν καὶ χρεωστῆς νὰ τὸ ἐκτελέσῃ.

Ὁ λόρδος Τρέβωρ ἀναίθιαινε τὴν κλίμακα ἀποκρινόμενος μακρόθεν εἰς τὸν γέροντα Ζάκκιν.

— Βυρέως πληγωμένος, ὁ ταλαιπώρος νέος! ἔλεγεν— ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα τίς οἶδεν; ἴσως ἀπατώμαι, εἶπε θέτων τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας· ἀλλ' αἴρνης ἐστάθη ἰδὼν τὴν Σωσάνναν κατὰ πλευράν... .

— Ἐλα, γρήγορα! εἶπεν ὁ Τυρρέλος. Ἡ δὲ Σωσάννα ὠχρίασε καὶ δὲν ἐκινήθη.

— Ἐμπρός! νὰ πᾶρ' ὁ διάβολος δὲν ἀκούς, γύναι;... Ὁ Δίνσεστερ θὰ τὴν πάθῃ!

— Δέκρουον ὀργῆς καὶ λύπης ἔλαμψε θερμῶν ἐπὶ τοῦ βλεφάρου τῆς Σωσάννης, καὶ ταυτοχρόνως κύψισα ἐρίλησε τὸ μέτωπον τοῦ φραγκίσκου Πέρσηβαλ.

Ὁ λόρδος Τρέβωρ ἐξέπεμψεν ὀδυνηρὸν ἐπιφώνημα.

— Πῶς εἶν' αὐτοῦ ἠρώτησεν ὁ τυφλός. Ἄλλ' ἄντι ν' ἀποκριθῇ ὁ λόρδος κατέβη δραματικῶς διὰ τῆς κλίμακος.

— Δύνασαι ν' ἀναχωρήσῃς, εἶπεν ὁ Τυρρέλος σιγὰ εἰς τὸ οὖς τῆς Σωσάννης, — εὐχρηστώ.

Ὁ λόρδος Ἰωάννης Τρέβωρ διαδαιώων πλησίον τοῦ γέροντος Ζάκκ τῷ ἔρριψε σκληροῦς τινος λόγου, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ ὄχημά του ἀνεχώρησε πάραυτα.

Ἡ δὲ Σωσάννα ἐντροπυμένη καὶ θυμολήγῃ, καὶ συναίσθανομένη συγκεκριμένως ὅτι ἐχρησίμευσεν ὡς ὄργανον βλαβερῆς δουλείας ἀνθρώπων, ἔφυγε χωρὶς ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ γέροντος Ζάκκ, ὅστις τὴν ἠρώτα ἂν τῷ ὄντι ἦτο ἡ Ἄννα ἢ ἡ Κλάρη Μακ-Φαράν.

Ὁ Φράγκις ὁμοῦ ἐξύπνησεν ἔντρομος, καθ' ἣν στιγμήν τὰ χεῖλη τῆς Σωσάννης ἐρήψαντο τοῦ μετώπου αὐτοῦ. — εἶχεν ἰδεῖ ὡς περ ἐν ὄνειρῳ τὴν ἀγέρωχον ὄψιν τοῦ λόρδου Τρέβωρ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, καὶ τὸ θεῖον πρόσωπον τῆς ὠραίας κόρης κύπτον ἐπὶ τοῦ προσκεφάλου του· εἶχε δὲ κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, προσέρον ἀσάφεις παράπονον. Μετὰ

τινα δὲ λεπτὰ ἠνέφρε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς, πλὴν δὲν εἶδεν ἄλλον ἢ τὸν ἀγαθὸν Σίρ Ἐδμόνδον Μακένσην, ἡσύχως καθήμενον εἰς τὸ προσκέφαλον του.

— Εἶδον παρὰδοξον ὀπτασίαν, ἐμορμύριζεν, εἶδον τὸν λόρδον Τρέβωρ... καὶ μίαν γυναῖκα... ὄχι μόνον τὴν εἶδον... αἰσθάνομαι ἀκόμη στὸ μέτωπόν μου τὸ παγωμένον στόματός... Δὲν ἦτο ἡ Μίρις.

— Φίλτατε Σίρ Φραγκίς, εἶπε στενάζων ἐκ θαθείων ὁ ταλαιπώρος Ἐδμόνδος — δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω ἂν ὠνευεῖσθε ἢ ὄχι... ἠκούσα πατήματα ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀλλὰ, καθὼς ἠξέριστε, οἱ ὀφθαλμοί μου... — Σημάνατε νὰ ἔλθῃ ὁ Ζάκκ, κυριε! διέκοψεν ὁ Φράγκις, — ἡ κούστε νὰ περιπατῶσιν εἶπετε;

Ὁ Ζάκκ ἐράνη ἄμα ἤκουσε τὸν κώδιον.

— Τίς ἦλθεν ἠρώτησεν ὁ Φράγκις τεταραγμένος;

— Δὲν τὸ ἠξέριστε, εὐγενέστατε;... Καλὰ λοιπὸν εἶπα ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐγνωρίσῃ τὸν λόρδον Τρέβωρ, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ θυμώσῃ τόσο πολὺ.

— Τὸν λόρδον Τρέβωρ! ἐπανελάθεν ὁ Φράγκις;

— Τώρα ἐδῶ γῆκεν, εὐγενέστατε, ὁμνύων μὰ τὸν Θεὸν καὶ τὸν διάβολον ὅτι δὲν θέλει νὰ σᾶς ἴδῃ πλέον.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Φράγκις ἀνακαθήμενος —

Ἐκάμετε νὰ θυμώσῃ καὶ ἡ μικρὰ κυρία... Τί ὠραία κοπέλλα... ἔφυγε ἄν...

— Ποῖαν ὠραίαν κοπέλλαν... ποῖαν κυρίαν... Τί πρὸς καλῆς;

— Τὴν ἐξαδέλφη, λέγω, τοῦ Κ. Στεφάνου, μαθές! τὴν Μίς Ἄνναν ἢ τὴν Μίς Κλάρην Μακ-Φαράν.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Στέφανος μὲ ἄνεσιν ταύτην τὴν φοράν.

— Νὰ! ἰδοὺ ὁ Κύριος Στέφανος ὅστις θὰ σᾶς πῇ. Ὁ Στέφανος εἰτῆλθεν, ἀρτίως ἀποχαιρετήσας τὰς ἐξαδέλφους του.

— Δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι οὔτε ἡ Κλάρη οὔτε ἡ Ἄννα.

— Θέε μου! ἐψυθίρουν ὁ Φράγκις — λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι... ὁ Λόρδος Τρέβωρ... ὁ Πατήρ τῆς Μίρις ἦτο ἐκεῖ! Γυνὴ τις ἔκυπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου... Τὴν εἶδε καὶ εἶπε... .

Ὁ Φραγκίς δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον του· κατέπεσε πάλιν ὑπτιος καὶ ἔλασε τὰς αἰσθήσεις του.

— Μὴ ποῖα εἶν' αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἢ αὐτὸς ὁ δαίμονας, ἐμορμύριζεν ὁ Ζάκκ, ὅστις ἤρχισε νὰ ἐνοσῇ. Ὁ Σίρ Ἐδμόνδος, εἶναι τυφλός καὶ δὲν εἶπορε νὰ εἶδε τίποτε! — Καὶ ὁ Στέφανος ἤρχιζεν ἐπίσης νὰ ἐνοσῇ. Καίτοι περιθάλπων κατὰ τὸ δέον τὸν Φράγκιν μὲ τὴν συνήθη ἀπάθειάν του, ἐσυλλογίζετο. Ἄλλ' ἔνοῦς του ἐχάνετο εἰς λαβύρινθον βρωμαντικῶν ὑ-

ποθέσεων, αἵτινες μόνον εἰς τὰς παρούσας ἐκτάκτους περιστάσεις ἠδύνατο νὰ φανώσι πιθαναί, καὶ τὰς ὁποίας ἡ θετικὴ κεφαλή του δὲν ἐχώρει.

Τίς ἦτο ἡ γυνὴ αὕτη! Μήπως ἦτο ἡ δευτέρα πρᾶξις τῆς τραγωδίας τῆς ὁποίας τὴν πρώτην ἐπιξεν ὁ Δόκτωρ Μούρης μετὰ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ Ῥόουλς;

Δεκάκις ὁ Στέφανος, λησμονῶν τὴν τυφλότητα τοῦ ταλαιπώρου Σίρ Ἐδμόνδου Μακένση ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς αὐτόν διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, διὰ νὰ μάθῃ ἀλλὰ τὸ ἠλίθιον βλέμμα τοῦ ταλαιπώρου τυρλοῦ ἐπνιγε τοὺς λόγους του ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Σίρ Ἐμόνδος, εἶπε τέλος ὁ Στέφανος, ὁ Φράγκις ὄσον οὕτω ἢ ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις του, καὶ ἔχω ἰδιαιτέρην συνομιλίαν μετ' αὐτοῦ... Μᾶς συγχωρεῖτε... .

— Ἀποσύρομαι, Κύριε Μάκ-Νάβη· εἶχον ἔλθε διὰ νὰ σᾶς χρησιμεύσω, ἐπρόσθεσε μὲ λυπηρὸν τόνον, ὅτε καὶ αὐτὸς ὁ Στέφανος συνεκινήθη, — ἀλλὰ καὶ σήμερον, ὡς μοι συμβαίνει πολλάκις, ἡ παρουσία μου ὑπῆρξε μᾶλλον βλαβερά παρὰ ὠφέλιμος... ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τὸ κακὸν τὸ ὅποιον με ταλαιπώρει, Κύριε Μάκ Νάβη.

Ὁ Στέφανος ἔσφιξε σιωπηλῶς τὴν χεῖρά του· οὗτος δὲ ἐξῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ γέροντος Ζάκκ, ὅστις ὠδήγησε τὸ ἀσταθὲς βῆμα του μέχρι τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας τῆς ὁδοῦ, καὶ προσεκάλεσε δι' αὐτόν ὄχημα μισθωτόν.

Ὅτε ὁ Στέφανος ἀνέλαθε τὰς αἰσθήσεις εὐρέθη μετὰ τοῦ Στεφάνου καὶ τῆς Λιδίης ὠφελείας, κομῆτης τοῦ Δεσφῆ, ἥτις ἐφαίνετο ὡς βουλομένη ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ὁ Στέφανος ἐμπόδιζεν αὐτὴν διὰ πικρὸς λόγους ὁ Φράγκις δὲν ἀνεθυμήθη πάραυτα τὸ ὅτι εἶχε συμβῆ.

— Φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ Στέφανος ἐξετάζων τὸν σφιγμὸν του, δὲν εἶσαι ἀκόμη ἀρκετὰ ἐνδυναμωμένος ὥστε νὰ δυνηθῇς νὰ ὑποφέρῃς τὰς συγκινήσεις τὰς ὁποίας σοὶ ἐτοιμάζουν, καὶ ὡς ἰατρός χρεωστῶς ν' ἀποκρούσῃς αὐτάς. Ἄλλ' ἀπειλεῖται ἡ εὐδαιμονία σου ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἐνταῦθα πρέπει νὰ φερθῶ ὡς φίλος σου μᾶλλον ἢ ὡς ἰατρός σου... Ἄκουσόν με... προσεδλήθη σκληρῶς... Ἐνθυμούμαι, εἶπεν ὁ Φράγκις μὲ λυπηρὰν φωνήν. — Ἄ! λοιπὸν δὲν εἶναι ὄνειρον;

— Ὁχι ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος ἐντόνως, — ἰκεῖνο τὸ ὅποιον εἶδες εἶναι ἀληθές· ἔθεσεν ἤδη φραγμὸν μετὰ σοῦ καὶ τῆς Μίς Μίρις Τρέβωρ... — Ὁ πατήρ της, ἡ τελευταία μου ἐλπίς! ἐψυθίρουν ὁ Πέρσηβαλ.

— Ἐχε θάρρος, φίλε μου!... ὅταν σοὶ ὁμιλῶ οὕτως εἰς τὴν κατάστασιν ὅπου εὐρίσκεσαι, δύνασαι νὰ συμπεράνης ὅτι ἔχω μέσον θεραπείας διὰ τὸ κακόν.

Συγέντριωσον τὰς δυνάμεις σου... ἰδοὺ καὶ ἄλλη ἐλπίς ἀντ' ἐκείνης ἥτις σοῦ ἀρρήθη... .

Κυρία Κόμησσα τοῦ Δερβῆ εἶναι ἐδῶ, πιστὴ εἰς τὴν ὑπόσχεσίν της . . . θελεῖ σὰς ὁμιλήσει . . .

— Ὅχι, κύριε, ὄχι, ἀνεβόησεν ἡ λαίδη Ὠφέλεια, αἰσθανομένη τὴν ἀδυναμίαν της εἰς τὴν σοβαρὰν στιγμὴν τῆς πράξεως. — ὄχι . . . τὸ μυστικὸν τοῦτο δὲν μοι ἀνήκει . . . Σὰς ἰκετεύω . . . ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναχωρήσω . . .

Ὁ στέφανος τῆ ἔρριψε βλέμμα ὀνειδισμοῦ.

— Ὅχι, κύριε, ἐπανέλαθεν ἡ κόμησσα. — εἶναι ἀδύνατον .

— Λοιπὸν ἤλθετε, κυρία, ἀπλῶς διὰ νὰ κορυφώσῃτε τὴν ἀγωνίαν του ;

Ἡ κόμησσα ἣτις εἶχεν ἀποσυρθῆ ὀπίσω τῆς κλίνης τοῦ Φραγκίσκου, ἤλθε τώρα καὶ ἐκάθισεν παρὰ τὸ προσκέφαλόν του ἢ μομφὴ ἐπέφερε τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

— Θέλω νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν νεογενέστατον Φραγκίσκον Πέρσινβαλ, καὶ ὄχι εἰς ὑμᾶς, κύριε, εἶπεν εἰς τὸν Στέφανον μετὰ τινα σιωπὴν καὶ ὑπεροψίαν. — σὰς παρακαλῶ λοιπὸν ν' ἀπομακρυνθῆτε.

Ὁ Στέφανος προσήνεγκεν εἰς τὰ χεῖρά του ἀσθενοῦς ἐν Κοχλιάριον πλήρες βρωστικοῦ, ἐχαίρετῃσεν τὴν κόμησσαν μετ' ὕψους σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης, καὶ ἐξῆλθε πάραυτα ἐκ τοῦ δωματίου.

Ἡ κόμησσα τοῦ Δερβῆ εἰδίστασεν ἐπὶ πολὺ πρὶν ἀρχίσῃ τὸν λόγον της ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ὁ Στέφανος. ὅτε δὲ τέλος ἠνέφξε τὸ στόμα της, ἤρξατο νὰ διηγῆται διὰ συγκεκομμένων φράσεων ἱστορίαν τινὰ ἐν ἣ τὸ ὄνομα τοῦ Ρίο-Σάντου ἠκούετο συχνάκις.

Ὁ Φραγκίσκος ἠκροῶτο κεχρηνοῦσι στόματι, καὶ διὰ τῆς μεγάλης του ταύτης προσοχῆς ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀναζωογονούμενον.

— Λοιπὸν τοιοῦτος ἄνθρωπος μέλλει νὰ νυμφεῖθῃ τὴν Μορίαν ! ἀνεβόησεν, ὅτε εἰσώπησεν ἡ λαίδη Δερβῆ. . . Αὕτη δὲ ἐλάβετο τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς πλήρεις δακρύων.
(Ἐπεταὶ συνέχεια).

Ο ΕΝ ΤΗ ΑΛΛΟΔΑΠΗ ΑΠΟΘΝΗΣΚΩΝ.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

Εἰς τὸν θάνατον τοῦ φίλου μου Μ. Β.

Εἰς τὴν ἔρημον πόλεως ξένης,
Καὶ μακρὰν τῆς φιλιότητος μητρὸς,
Καὶ μακρὰν τῆς πιστῆς ἐρωμένης
Θρήσκει φίλος μου, κεῖται ὡχρὸς.

Ναὶ ὁ τάλας ἴστο ἐαρ τοῦ βίου!
Θρήσκει πάρῳ τῆς φίλης πατρίδος
Μόνος κεῖται ἐντὸς δωματίου
Ἄνευ φίλων καὶ ἄνευ ἐλπίδος!

Ἀμυδρῶς καὶ περθίμως φωτίζει
Λύχνου φθίνοντος λάμπεις τὸν νέον
Τοῦ βορῆά ἢ προήμευρίζει,
Καὶ στενάζει ἀρτὶ τῶν γοηέων.

Καὶ αὐτὸς ὡς ὁ λύχνος του φθίνει
Καὶ στενάζας, ὦ μητὲρ! προσφέρων,
Εἰς ἀγγέλου τὰς χεῖρας ἀγίρει
Τὴν ψυχὴν του, τὰς χεῖρας του αἴρων.

Αἱ ἰσχυραὶ πάλιν ἔπαισαν χεῖρες,
Καὶ τὸ σῶμα ἀκίνητον μένει.
Καὶ τὸ πνεῦμα, λαμπρὸν καὶ ποδῆρες
Φοροῦν ἐνδύμα, ἄνω προβαίνει.

Ἀλλὰ πρὶν εἰς τὸν Μέγα Πατέρα
Προσαχθῆν' εἰς ζωὴν μακαρίαν,
«Φίλε ἄγγελε, ὦ, στήν μητέρα
Κ' εἰς τὴν φίλην ἐμοὶ Ἰωρίαν

Νὰ μὲ φέρῃς» τῷ λέγει ὁ τάλας.
Καὶ ὁ ἄγγελος πρόθυμος στρέφει
Διασχίζων ἐκτάσεις μεγάλας,
Καὶ πετώντες χρυσοῦσι τὰ νέφη.

Οἱ λαμπροὶ τῶν νεφῶν διαβάται
Εἰς τὸν οἶκόν του θάνατον κ' ἐμβαίρου.
Εἶναι γὰρ καὶ ἡ μητὲρ κοιμᾶται,
Καὶ ὀνειρώων ὄμγαί τῃν πικραίνου.

Καὶ συχνὰ εἰς τὸν ὕπνον στενάζει,
Ὡς ὄρῳα δεινὴν ὀπτασίαν,
Καὶ τὸν φίλον υἱὸν της φωνάζει,
Τὸν νεκρὸν προσκαλεῖ νεανίαν,

Μετὰ λύπης τὸ φάντασμα κύπτει
Καὶ φιλεῖ τὸ σεπτὸν μέτωπόν της,
Κ' αἴφνης αὕτη ἔνπρησασα ῥίπτει
Κραυγὴν τρομόν ! — Ζητεῖ τὸν υἱὸν της !

Πλὴν ἀπέπτυ' ὅ τὰ ὑγῆ ταχέως,
Ἀπαχθείς ὑπ' ἀγγέλου τοῦ θείου,
Ἴνα δέητ' ἀπαύστως ὁ νέος
Ἵπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν τοῦ βίου.